

Tempora Nostra

27e Jaargang, nummer 2, september 2015

Voorwoord	1
Een korte terug- en vooruitblik van de rector	3
Beekvliet bij de tijd	5
Verbonden door hetzelfde doel	10
Programma lustrumviering	11
Prijswinnend insecten eten	13
Oud-docent Beekvliet en een vleugje Van Gogh	16
Afscheid Gerard van Boekholt	21
Beekvliet in het nieuws	25
Oud-Beekvlieters in het nieuws	31
Hoe is het toch met...Miek Scheffers-Sap	33
Tempora Nostra 1990	39
Bijnamen en ander anekdotes	44
In memoriam Ben van de Rijdt	51
Eindredeacteur met pensioen	52
Verslag jaarvergadering NMI	53
Personalialia	55
Colofon	56
Antwoordcoupon	III

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter van
Tempora Nostra

Het is zover! De festiviteiten rond de viering van 200 jaar Beekvliet staan te gebeuren.

Het jubileumprogramma treft u prominent aan in deze ‘Tempora Nostra’. Voor de vele Beekvliet-adepten zullen nu dus ‘onze tijden’ van weleer kunnen herleven, met name bij de reünie. Herinneringen ophalen, anekdotes aanhoren, nu de geweldige grappen herhalen, die je toen nogal flauw vond. En...wie zullen we allemaal zien, of wie kunnen we niet meer ontmoeten, omdat ze niet komen of omdat ze er gewoonweg niet meer zijn? In dat laatste geval kan “Wist je dat dan niet?” een confronterende opmerking zijn...

Een school, ook Beekvliet, is een maatschappij in het klein, altijd al geweest, in 1815 en ook nu nog, anno 2015. Maar toch, de verschillen tussen toen en nu zijn immens groot. De absoluut gesloten gemeenschap die het oude seminarie was heeft in de loop van twee eeuwen een metamorfose ondergaan. Vergilius liet Aeneas al verzuchten: *Quantum mutatus ab illo* (Hoezeer veranderd vergeleken met vroeger).

Social media leggen (ja hoor, gymnasiale lezer, het is echt meervoud!) alle communicatie bloot. Niets en niemand ontsnapt aan onze gretige aandacht. Berichten gaan supersnel, direct, onomwonden, compleet met onbegrijpelijke afkortingen en soms voorzien van ‘hashtags’, zodat we weer verder kunnen ‘twitteren en appen’ Ook de ouderen kunnen deze geheimtaal volgen, want de leeftijd waarop zij voor het eerst of nog steeds met internet en smartphones in de weer zijn, stijgt voortdurend. Kortom, we zijn allemaal best bij de tijd en we verheugen ons op een weerzien met een oeroude school in een eigentijdse setting.

Het lustrumprogramma van oktober klinkt als een klok en komt met een keuzeprogramma optimaal tegemoet aan de wensen van recente en (veel) vroeger afgezwaaide reünisten. Eerst stort het huidige Beekvliet zich met leerlingen en personeel drie dagen lang in feestgedruis, gevolgd door een grootse reünie op zaterdag 3 oktober. Niet alleen de meer dan 1500 stamgasten van de site B200 zullen reikhalzend uitzien en grijpen naar het boek en de film over 200 jaar Beekvliet. Het schoolverleden komt op die dag ook voorbij in een tentoonstelling, gastlessen door (oud-)docenten en rondleidingen over het oude seminarierrein. Bekende oud-Beekvlieters komen hun persoonlijke verhaal vertellen, ongetwijfeld gelardeerd met verrassende onthullingen.

Tempora Nostra gaat het lustrumjaar in december 2015 afsluiten met een speciaal themanummer, dat geheel gewijd zal zijn aan de viering van B-200. Voor het eerst in het 25-jarige bestaan van ons lijfblad zal het een full-colournummer zijn, dat een weergave wordt van met name de reünie. We willen daarin oud-leerlingen van diverse schoolgeneraties hun reünie-ervaringen laten presenteren, in woord en beeld. Wie zich geroepen voelt is bij deze nadrukkelijk en van harte uitgenodigd om zijn verhaal (kort, lang, geïllustreerd of niet) naar de redactie te sturen! reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra*

Een korte terug- en vooruitblik van de rector

Door Carla Faassen, rector

Carla Faassen, rector

Het schooljaar 2014/2015 is ten einde. Gymnasium Beekvliet kan tevreden terugkijken. Het afgelopen jaar hebben we 186 nieuwe brugklassers verwelkomd. Een aantal dat we in 200 jaar Beekvliet nog nooit behaald hebben. Na de vakantie verwelkomen we 161 eerstejaars leerlingen. Vanaf augustus 2014 is het schoolplein rookvrij. Er is geen rookplek meer voor medewerkers, leerlingen en bezoekers. Samen met de gemeente en bewoners proberen we om de overlast voor de buurt te beperken. Wij merken nu al dat er van de vierdejaars geen leerlingen zijn gaan roken en dat van de leerlingen die nu naar de zesde gaan er minder roken dan bij de start van het schooljaar. Zo hopen we dat we over twee jaar geen leerlingen en medewerkers meer hebben die overdag roken.

Beekvliet heeft in 2014 het contract met Tilburg University ondertekend zodat wij het Econasiumprogramma kunnen aanbieden. Binnen dit programma werken bovenbouwleerlingen met een grote interesse in economie en wiskunde aan verdiepende thema's vanuit economisch perspectief. Omdat het gaat om een programma naast de reguliere lessen, vindt er van tevoren onder de leerlingen die willen deelnemen een selectieprocedure plaats. En behalve het Econasium hebben we in dit feestjaar nog een primeur: dit jaar hebben voor het eerst zes leerlingen van Beekvliet deelgenomen aan een meerdaagse conferentie op het International Student Leadership Institute (ISLI) in Oberwesel, Duitsland. Beekvliet heeft tijdens de kerstviering de titel 'Fairtrade School' gekregen! Als school houdt Beekvliet bij haar inkopen rekening met fairtradeproducten. Dat betekent dat producenten van goederen een eerlijke prijs voor hun product krijgen. Burgemeesters Jan Pommer van Sint-Michielsgestel en Jetty Eugster van Schijndel overhandigden samen met Irene van der Maessen van de werkgroep Fairtrade het nieuwe bord. Wij zijn de eerste vo-school met het predicaat 'Fairtrade School'. In 2014-2015 is hard gewerkt aan het nieuwe schoolplan voor de komende jaren. Met alle gremia is overleg geweest en zij hebben allemaal hun eigen inbreng erin gehad. Het schoolplan is geschreven vanuit het waarderend perspectief en vanuit de lerende organisatie. Het doel is dat het schoolplan een levendig document is en dat het ook in de praktijk gebruikt wordt. Een eerste experiment heeft al plaatsgevonden. Het schoolplan is gekoppeld aan het sectieplan. Onze toneelvoorstellingen leverden weer onverdeeld positieve reacties op. Ten Liefde werd opgevoerd op een bijzondere locatie namelijk Fort Isabella. In de lokale media werd ruime aandacht besteed aan onze jubileumproductie; het Brabants Dagblad publiceerde een groot interview met regisseuse Sofie van der Vleuten en enkele spelers. De brugklassers speelden het stuk Icarus, geregisseerd

door Willem Schouten. Een prachtig visueel spektakel, vol prachtige vondsten, taalgrapjes, kwinkslagen naar de actualiteit. Beekvliet kent een rijke historie als het gaat om muziek. Dit jaar was de opzet van de muziekkavond anders dan anders: een heus muziekkafé. Het werd een prachtige avond: het publiek genoot van het vele talent van de deelnemers; en aangezien veel deelnemers nu nog in de onderbouw zitten, belooft dit nog veel moois voor de komende jaren! Afscheid namen we van twee docenten, die beiden lid waren van de schoolleiding, vanwege het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd;

Henny Jansen, afdelingsleider bovenbouw en docent Engels en Gerard van Boekholt, decaan en docent biologie. Docenten met een rijke historie en een schat aan ervaring. Tempora Nostra heeft bij hun afscheid al uitgebreid stilgestaan. "Feest Beekvliet 'midden in de wereld'" stond er in het Brabants Dagblad van 16 maart 2015 naar aanleiding van de aftrap van het jubileumjaar Beekvliet200. Een serie lezingen, waaronder een van oud-leerling Thomas van den Akker, en een uitvoering van de Schola Cantorum, het koor van de Sint Jan, stonden er op het programma. In mei organiseerden we nog een lustrummarkt en -veiling. Ik kijk uit naar onze lustrumweek eind september. Medio Mundo: een mooi thema dat aansluit bij ons streven om van onze leerlingen goede wereldburgers te maken.

Door Patrick van Aarle

Examenresultaten 2015

De examenlichting 2015 was een kleine – de kleinste jaarlaag van de school op dat moment: er deden 99 leerlingen examen. Van hen slaagden er 79 in het eerste en maar liefst nog 9 in het tweede tijdvak, waardoor 88 geslaagden op 3 juli hun Beekvliet-diploma in ontvangst mochten nemen. De zes leerlingen die door Beekvliet zijn uitbesteed aan het Koning Willem I College in Den Bosch (vavo) slaagden allemaal, waardoor een slagingspercentage van 90 bereikt werd, een kleine verbetering ten opzichte van de drie jaren ervoor. Voor het tweede jaar kende Beekvliet het judicium ‘cum laude’ toe – iets wat met ingang van komend jaar zelfs landelijk wordt ingevoerd. Acht leerlingen voldeden aan de eis: een gemiddelde van 8,0 of hoger. Van hen scoorde Willemijn Peters (met 3x 10 op haar eindlijst) het hoogste gemiddelde: 9,0.

NMI-prijs

Voor de vierde maal in successie werd tijdens de diploma-uitreiking de NMI-prijs uitgereikt. NMI-voorzitter Martijn van Hulten nam de gelegenheid te baat om het aanstaande Beekvlietjubileum onder de aandacht van de kersverse reünisten te

NMI-voorzitter Martijn van Hulten reikte de prijs uit aan Jaap Achten

brengen, alvorens hij de prijswinnaar bekendmaakte. De prijs (200 euro en een mooie oorkonde, ontworpen door oud-leerling en oud-tekendocent Jan Lurinks) werd dit jaar gewonnen door Jaap Achten, die door het bestuur van NMI verkozen was uit de vier nominaties (ingestuurd door de mentoren en afdelingsleider van klas 6). Om vele redenen vond de jury dat Jaap voldeed aan het criterium voor de prijs (“in de toekomst nog herinnerd worden door iedereen van je jaarlaag”): zijn jarenlange komische rollen in het schooltoneel, maar ook het feit dat hij altijd zeer actief en vrolijk aanwezig is en er op onverklaarbare wijze (noem het sociale vaardigheden of charme) altijd in slaagt om weg te komen met zaken waarmee de gemiddelde leerling niet weg zou komen.

Zes nieuwe brugklassen

Voor het tweede jaar op rij was er sprake van een uitstekend aantal nieuwe aanmeldingen. Geen recordaantal boven de 180, zoals vorig jaar, maar met ruim 160 nieuwe brugklassers (zes klassen) wordt Beekvliet sinds begin september bevolkt door een flinke club nieuwe enthousiastelingen. En doordat de uitstroom dit jaar juist klein was, is het totale leerlingenaantal voor het eerst sinds lange tijd weer boven de 800 uitgekomen: 817 leerlingen begonnen aan schooljaar 2015-2016! Het past allemaal nog maar net in de school: in de zomer werd ‘samenwerkingsruimte lokaal 29’ omgebouwd tot een ‘gewoon’ klaslokaal om alle klassen te kunnen herbergen.

Afscheid

Aan het eind van het schooljaar nam Beekvliet ook afscheid van enkele medewerkers. Van Gerard van Boekholt (docent biologie, decaan, lid van de schoolleiding) na een indrukwekkend dienstverband van 36 jaren op Beekvliet, waarvan 33 jaar als decaan. Elders in dit blad is meer te lezen over zijn afscheidsbijeenkomst op woensdag 15 juli. Lenneke van der Burg, docente klassieke talen, organisator van ons Studium Generale en schrijfster van twee leuke boeken (een ‘handboek voor het studentenleven’ en een boek over mythologie), nam na elf jaar op Beekvliet afscheid: zij gaat dichterbij huis (in Eindhoven) werken. De sectie klassieken had een erg gezellige afscheidsbijeenkomst voor haar georganiseerd in de voortuin van Beekvliet. Ook Jeroen Bons (LO) en Helmi Verhagen (wiskunde, en tevens oud-leerling (2009)) namen, naar eigen zeggen met pijn in het hart, afscheid van Beekvliet, omdat voor hen beiden een grotere betrekkingssomvang elders beschikbaar was. Uiteraard betekent dat dat in het nieuwe schooljaar een aantal nieuwe gezichten in het docentencorps te bewonderen is. We stellen ze in het volgende nummer nader aan jullie voor.

‘Ten Liefde’ en ‘Icarus’

Het laatste trimester is traditiegetrouw ‘toneel-trimester op Beekvliet. Op 22 april voerde een enthousiaste groep brugklassers onder leiding van regisseur Willem Schouten ‘Icarus’ op, met Jan Paul Peters in de rol van Icarus. ’s Middags was er

Brugklassers voerden 'Icarus' op.

een voorstelling voor alle (overige) brugklassers, 's avonds was er een voorstelling voor familie, vrienden, docenten en overige bezoekers, beide in De Huif. Er waren veel complimenten voor het vertoonde spel!

Het 'grote' toneel was half juni aan de beurt. Regisseuse Sofie van der Vleuten had zich laten inspireren door enerzijds de West Side Story en anderzijds de huidige onrustige situatie in de wereld (MH17, IS, oorlog in Syrië), hetgeen resulteerde in 'Ten Liefde', een prachtige voorstelling waarin maar weer eens bleek dat je 'nooit moet vergeten dat de jongens van daar net zo goed die van hier kunnen zijn'. De locatie van het toneelstuk – vier uitvoeringen dit jaar – was vanwege het jubileumjaar bijzonder en paste uitstekend bij de thematiek van het stuk: Fort Isabella in Vught. Een groot compliment voor alle spelers en muzikanten, het was indrukwekkend.

Topscores bij olympiades

We kunnen bijna elk jaar berichten over goede prestaties van Beekvlietleerlingen bij olympiades en andere wedstrijden, maar 2015 was een extreem bijzonder jaar.

Geert Schulpen uit klas 5C was daar voor een groot deel verantwoordelijk voor. Niet alleen plaatste hij zich voor de finale van de aardrijkskundeolympiade, maar ook nam hij – net als Ruben Vissers uit 6D trouwens, die gedeeld 11^e werd – deel aan de nationale finale van de scheikundeolympiade, die werd gehouden bij het bedrijf YARA in Sluiskil. Geert wist daar de beste score van alle 5-vwo'ers van Nederland te behalen en dat was zelfs voldoende voor de 3^e plaats overall.

Gevolg is dat hij half juli met de drie andere winnaars Nederland mocht vertegenwoordigen op de 47^e internationale scheikundeolympiade in Bakoe, Azerbeidjan. Hij werd daar derde.

Nog bijzonderder was dat Geert nauwelijks twee weken later winnaar werd van de nationale sterrenkundeolympiade. Ook hier was Beekvliet met twee deelnemers (op een totaal van 15) erg goed vertegenwoordigd in de finale: Anouk Maurix (5D) werd gedeeld 4^e. Geerts eerste plaats levert hem in het najaar een reis op naar La Palma, waar hij mag gaan deelnemen aan sterrenkundig onderzoek dat daar verricht wordt met professionele telescopen.

En tot slot plaatste Geert zich, samen met Max Michiels (5C) en Björn Johannesson (4C) ook nog voor de finaleronde (beste 150 leerlingen van Nederland) van de wiskunde-olympiade, alle drie met bijzonder hoge scores. Deze finale vindt op 18 september plaats. Willemijn Peters (6C) scoorde bijzonder goed bij de natuurkunde-olympiade: een plaats bij de beste 30 van Nederland.

Olympic Moves

Ook op sportiefgebied deed Beekvliet van zich spreken. In diverse takken van sport

De badmintonkampioenen van Beekvliet.

werd deelgenomen aan de regionale voorrondes van Olympic Moves, de grootste schoolsportcompetitie van Nederland, in een groot aantal sportdisciplines. Met succes: twee badmintonteam, twee hockeyteams en het damesvolleybalteam plaatsten zich voor de nationale Olympic Moves School Final op 5 juni. Deze dag met Olympische uitstraling werd geopend met een grote show in het Olympisch Stadion in Amsterdam, met medewerking van o.a. Epke Zonderland. Na dit spektakel verspreidden de 6000 sporters zich over Amsterdam voor de finales in hun sport. Aan het einde van de dag kon Beekvliet tevreden huiswaarts keren: de beide badmintonteam waren Nederlands Olympic Moves-kampioen in hun (leeftijds)klasse geworden. Complimenten voor Freike Jaspers, Floor van Uden, Yannick Lourens en Nils Groenhof uit klas 1 en 2 en voor Justine Kroese, Kim de Wilde, Thijs Goetzee en Leon Kamp uit klas 5.

Einde van het schooljaar

En zo kwam er ook weer een einde aan het schooljaar 2014-2015. Vanwege de reeds voor de zomer uitgevoerde lustrumactiviteiten (lustrummarkt, bijzonder schooltoneel, gedichtenwedstrijd) zijn de leerlingen en het personeel al aardig in de stemming aan het komen voor de spetterende Beekvliet200-lustrumweek eind september. Maar eerst was het tijd om zes weken de school te laten en energie op te doen voor het nieuwe schooljaar...

Verbonden door hetzelfde doel....

Door Martijn van Hulten, voorzitter van Nunc Meminisse Iuvat

Juli 2015. Ik lig in het gras te kijken naar een eindeloze stroom wandelaars. Een bonte stoet van vierdaagselopers trekt aan mij voorbij. Allemaal verschillende mensen, maar ze voelen zich verbonden. Ik heb respect voor de lopers, maar ook voor de organisatie van dit prachtige evenement. Wat moet daar een hoop tijd in zitten. De vergelijking gaat natuurlijk mank, maar ik moet toch ook even denken aan de organisatie van het 200-jarig jubileum van Beekvliet. Ook een evenement met veel deelnemers, al zijn het er wel wat minder dan in Nijmegen natuurlijk. Maar toch, gedurende de feestweek van 30 september tot en met 3 oktober aanstaande verwachten wij toch

een kleine 3000 mensen. Op woensdag 30 september is er een triathlon voor de leerlingen en de officiële start van de festiviteiten. Met de opening van de tentoonstelling, een bijeenkomst voor genodigden en een receptie voor eenieder die zich verbonden voelt met Beekvliet. Tijdens de bijeenkomst wordt ook het eerste exemplaar van het jubileumboek uitgereikt en wordt een speciaal voor dit jubileum gemaakte film vertoond. Op donderdag gaan alle leerlingen naar verschillende locaties, om 's avonds terug te keren op school voor een groot jubileumfeest in de feesttent op het schoolterrein. Op vrijdag overdag zijn de medewerkers van Beekvliet aan de beurt voor een activiteit en 's avonds hebben zij samen met oud-docenten en -medewerkers een feestelijke bijeenkomst. Zaterdag 3 oktober staat natuurlijk al in jouw agenda voor de grote reünie. 's Middags zijn er allerlei activiteiten in de school, waarover je elders in dit blad meer kunt lezen. Uiteraard is ook de tentoonstelling geopend en is er voldoende gelegenheid om bij te praten met de schoolgenoten van weleer. Met een spetterende toneelvoorstelling gaat de middag over in de feestavond, die geopend zal worden door de (oud)lerarenband. De feestavond wordt zo mogelijk nog spectaculairder met optredens van The Originals, een band waarin meerdere oud-Beekvlieters spelen, en door dj Lindo Duvall, bekend van onder meer Radio 538 en Veronica. Deze feestweek kan uiteraard ook alleen maar doorgaan dankzij de inzet van velen in de organisatie. Wat is daar een hoop tijd in gaan zitten. Dank aan allen die zich hiervoor hebben ingezet! Oktober 2015. Ik zit in het gras bij de vijver te kijken naar een bonte stoet reünisten. Allemaal verschillende mensen. Maar toch verbonden... door hetzelfde gevoel.

Programma Lustrumviering 200 jaar Beekvliet

Het programma speelt zich af in het gebouw van Beekvliet en een tweetal tenten op of bij het terrein van Beekvliet.

Woensdagmiddag 30 september:

Triatlon voor EDUKANS door leerlingen van Beekvliet

Officiële opening voor genodigden.

Opening tentoonstelling 200 jaar Beekvliet.

Receptie

Donderdag 1 oktober:

Feestprogramma voor leerlingen. Overdag excursies, 's avonds feest

Vrijdag 2 oktober:

Feestprogramma voor medewerkers van gymnasium Beekvliet.

Zaterdag 3 oktober:

Reünie voor oud-leerlingen en (oud-)docenten.

Ontvangst vanaf 13.30 uur

Opening 14.00 uur

Presentatie van boek en film over 200 jaar Beekvliet.

Tijdens het **middagprogramma** (tot 18.00 uur) zijn er gastlessen door (oud-)docenten, voorstellingen van Schoolgenoten, rondleidingen over het oude seminarieterrein, zijn er een aantal thema-lokalen ingericht, is de tentoonstelling 200 jaar Beekvliet geopend en vertellen een aantal bekende oud-Beekvlieters een persoonlijk verhaal in Beekvliet Talks.

Van 18.00 tot 20.00 uur kunnen degenen die zich daarvoor opgegeven hebben eten in de grote tent. Bij het eten zal er keuze zijn uit diverse keukens van Hollands tot Chinees, van Italiaans tot Amerikaans. Zelfs het eten staat in het teken van het thema Beekvliet Medio Mundo.

In de kleine tent worden tijdens de dinnershow presentaties gegeven van toneel en musicalfragmenten door oud-leerlingen. Ook als je niet blijft eten kun je genieten van de dinnershow.

Het avondprogramma (20.30 – 01.00 uur) wordt in de grote tent ingeluid door de band van oud-docenten en gevolgd door een spetterend muziekfestijn. De coverband The Originals met oud-leerlingen Hans en Eric Vorstenbosch treedt op, afgewisseld door Dj's Lindo Duvall en Siep Swinkels. In de kleine tent wordt een gezellige bruin café-entourage geschapen met passende muziek. Hier kun je rustig bijpraten, zonder gestoord te worden door de festiviteiten in de grote tent.

De viering van het 200-jarig bestaan wordt gesteund door:

Rabobank

PingWeb

Prijswinnend insecten eten

Door Gaëlle Boisset en Marlieke Elsendoorn

Gaëlle Boisset en Marlieke Elsendoorn deden dit jaar (2015) eindexamen. Hun laatste maanden op Beekvliet kregen een bijzonder tintje doordat hun profielwerkstuk met de titel “Is humane entomofagie de toekomst?” bekroond werd met de Van Melsenprijs, een landelijke prijs voor profielwerkstukken. Als prijswinnaars mochten zij kort voor de eindexamens Nederland gaan vertegenwoordigen op de International Conference of Young Scientists (ICYS) in Izmir, Turkije. Ze legden daar beslag op een gouden medaille. Hieronder doen ze verslag van deze bijzondere ervaringen, die zelfs in het komend schooljaar nog een vervolg krijgen.

Het profielwerkstuk. Je kijkt er je hele Beekvlietcarrière naar uit, maar als het moment daar is, komt er een groot probleem: het kiezen van een geschikt onderwerp. Zo ook bij ons. Na heel wat uurtjes googelen kwam Gaëlle met het idee om insecten te gaan eten, omdat ze dat een keer op de Universiteit van Wageningen had gezien. Marlieke zag dit eerst niet zo zitten, maar uiteindelijk wist Gaëlle haar over te halen. Gelukkig maar: nu zijn we drie prijzen en heel wat mooie ervaringen rijker! Maar laten we eerst eens vertellen wat we hebben gedaan...

Ons onderzoek, met als titel “Is humane entomofagie de toekomst?” ging over het eten van insecten. In ons onderzoek hebben we allereerst bepaald hoe rijk insecten – om precies te zijn meelwormen en sprinkhanen – aan voedingsstoffen zijn. Met

Gaëlle (links) en Marlieke (rechts) vlak voor hun presentatie in Izmir.

behulp van verschillende methodes (Soxhlet, DUMAS en gaschromatografie) hebben we op de universiteit van Wageningen de gehaltes aan eiwitten, koolhydraten en vetten in de insecten bepaald. Ook het vetzuurgehalte hebben we bepaald, zodat we iets konden zeggen over hoe gezond de vetten in de insecten zijn. De meelwormen en sprinkhanen bleken rijk aan eiwitten te zijn en bevatten weinig koolhydraten en veel onverzadigde (=gezonde!) vetten. Ze doorstonden de vergelijking met rund- en varkensvlees glansrijk! Daarnaast hebben we gekeken of het eten van insecten voordelen biedt op het gebied van duurzaamheid, dierenwelzijn en de economie. In dat deel van het onderzoek hebben we ook Beekvlietleerlingen geënuquêteerd om te zien hoe de huidige generatie jongeren daar tegenaan kijkt. Alles samenvoegend was onze conclusie heel duidelijk: humane entomofagie is de toekomst!

Omdat ons onderzoek erg origineel en inventief werd bevonden, werden we genomineerd voor de Van Melsenprijs van de Radboud Universiteit Nijmegen. Deze prijs, genoemd naar prof. Van Melsen (1912-1994), die natuurfilosoof, wetenschapper en oud-rector magnificus van de Katholieke Universiteit Nijmegen (nu Radboud Universiteit) was, wordt elk jaar uitgereikt aan leerlingen die op het gebied van eigen experimenteel onderzoek een bijzondere prestatie hebben geleverd. De tien genomineerden mochten op vrijdag 27 maart in Nijmegen hun werkstuk presenteren in een standje. Wij hadden veel krantenartikelen en foto's opgehangen en meelwormcakejes en gebakken sprinkhanen (met dipsaus!) bereid. Het publiek (ouders van de andere deelnemers, leraren van de genomineerden en studenten, docenten en professoren van de universiteit) konden deze proeven, terwijl wij intussen vertelden wat we hadden gedaan in ons profielwerkstuk. De prijsuitreiking zorgde voor een dubbele verrassing: aan

de hand van ons verslag had de jury van de Radboud Universiteit bepaald dat we de winnaars waren, en dankzij onze cakejes en sprinkhanen haalden we ook nog de meeste stemmen op voor de publieksprijs. Dubbel feest dus! Sterker nog: aan die prijzen zat nog een leuk vervolg vast: deelname aan de International Conference of Young Scientists (ICYS) in Izmir, Turkije!

Twee weken later stonden we dus op Schiphol en eenmaal in Izmir aangekomen hadden we de tijd van ons leven met het Nederlandse team, dat bestond uit zeven onderzoeksteams – we waren een van de grootste delegaties op de conferentie. Er waren gedurende de week verschillende

Marlieke (links) en Gaëlle (rechts) presenteren hun onderzoek in Izmir.

Marlieke (links) en Gaëlle (rechts) bij de prijsuitreiking in Izmir.

activiteiten georganiseerd. Zo hebben we een school bezocht op de nationale dag van de kinderen (een belangrijke dag in Turkije), een rondleiding gehad door Ephesus (opgravingen), een les 'laugh yoga' gehad en een oliemuseum bezocht. Toch was het ook tijd voor serieuze zaken in Izmir: we moesten immers ons onderzoek voor een jury presenteren. Nadat we onze presentatie een keer hadden geoefend met de begeleiders, kregen we tips om onze presentatie nog beter te maken. Na nog heel wat uurtjes verbeteren stonden we dan uiteindelijk vrij zeker, na de geweldige peptalks van Gaëlle aan Marlieke, op het podium voor de Life Sciences-jury. Het ging hierbij om een presentatie van 15 minuten, gevolgd door 5 minuten vragen van de juryleden beantwoorden. Hierbij bleek al dat ons onderwerp, het eten van insecten, goed in de smaak viel bij de jury; vooral het Indonesische jurylid was dolenthousiast, omdat zij al dagelijks insecten at.

Toen het aan het einde van de week tijd was voor de 'award ceremony' kwamen de zenuwen pas echt. We waren nu toch wel benieuwd of we wat gewonnen zouden hebben! De spanning werd ondraaglijk, want nadat iedereen uit het Nederlandse team met brons of zilver was beloond, en één jongen (in een andere categorie) met goud, zaten wij als enige nog zonder prijs. Uiteindelijk werd als állerlaatste ons onderzoek omgeroepen met als gevolg een GOUDEN medaille! Zo mogen we ons nu de beste Young Life Scientists van de wereld noemen! Een geweldig einde van een onvergetelijke week!

Ten slotte: het avontuur is nog steeds niet afgelopen. Wij beginnen weliswaar allebei in september aan onze studie, maar we worden op 23 september nogmaals gehuldigd door het Ministerie van Onderwijs bij Science Makers 2015! Zo zie je maar: een profielwerkstuk kan voor een heel verrassend resultaat zorgen, waar je nog je hele leven aan zult worden herinnerd. En wij horen het wel als over 10 jaar iedereen met een bordje sprinkhanen voor zijn of haar neus zit...

Oud-docent Beekvliet Jan Heesters en een vleugje Van Gogh

door Peter van Overbruggen

De Brabantse kunstenaar Jan Heesters (1893-1982) was een bewonderaar van Vincent van Gogh. Vooral in zijn vroege werk liet hij zich qua thematiek, kleur en stijl liet door hem inspireren. Een expositie van zijn werk "Een vleugje Vincent. Van Gogh inspireert Heesters" is nog tot 3 januari 2016 te zien in het Museum Jan Heesters in Schijndel. Bij de opening hield Peter van Overbruggen een inleiding, die hier verkort wordt weergegeven en waaruit ook blijkt welke relatie Jan Heesters met Beekvliet had.

Leraar en leerling(en)

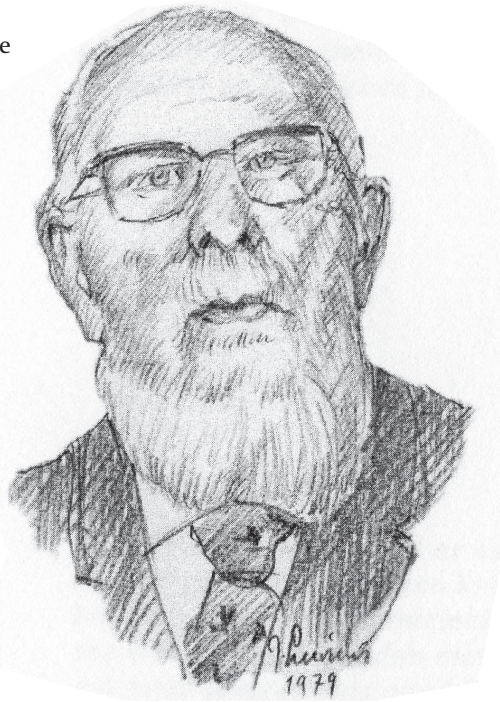
Waarom komt iemand uit Nuenen in Schijndel een tentoonstelling met werk van Jan Heesters openen? Wel, via mijn tekenleraar van de middelbare school heb ik een indirecte relatie met deze schilder. Ik heb het over Jan Lurinks - vandaag ook hier aanwezig -, destijds tekendocent van Gymnasium Beekvliet. Jan kreeg daar in 1950 les van Jan Heesters, die op Beekvliet de eerste docent tekenen was. Omdat Beekvliet een erkend gymnasium wilde worden, waren er vanaf 1950 alleen bevoegde priester- en lekenleraren aangesteld, ook voor het vak tekenen, dat tot die tijd niet gegeven werd op de school. Alleen de klassen 1,2 en 3 kregen tekenles. Jan Lurinks zat in klas 5 en kreeg als getalenteerde tekenaar in de middagpauze

privé-tekenles van Heesters en tekende bij hem zijn eerste stilleven. Lurinks werd in 1957 op Beekvliet vakcollega van Heesters en volgde hem een jaar later op, toen deze met pensioen ging. Ook later op het St.-Janslyceum werd hij zijn opvolger. In 1960 werd ik vervolgens leerling van Jan Lurinks; dus via hem heb ik wellicht ook nog een 'vleugje Heesters' meegekregen.

Heilige huizen

Toen ik kennismaakte met werk van Jan Heesters in dit huis, zijn huis, werd ik getroffen door het feit dat woning en werk zo'n harmonische tweeenheid vormen. Het geeft een bijzondere sensatie om op de werk- en leefplek te staan van een kunstenaar. Je loopt door de voormalige huiskamer, de 'goei kamer', keuken en natuurlijk zijn atelier, rijkelijk gevuld met zijn schilderijen, en je gaat terug in de tijd. In Europa zijn meer van dat soort heilige plekken, maar ook in Nuenen, waar ik naast de pastorie, het VanGoghhuus, geboren ben en waar de door Jan Heesters bewonderde Vincent een kwart van zijn totale werk maakte. Die pastorie waar Vincent op 5 december 1883 aanklopte, staat er nog in volle glorie. Zijn voormalige atelier daarachter ook, zonder schilderijen, maar wel met fietsen en overbodige huisraad van het predikantengezin dat er nu nog woont. Die oude pastorie trok na Vincent steeds kunstenaars aan. Ik heb dat beschreven in het boek over dat Van Goghhuus, dat vorig jaar verscheen, toen deze pastorie 250 jaar bestond. Deze Van Goghconnectie is de reden waarom de conservator me vroeg om deze Heesterstentoonstelling te openen.

Jan Heesters op 86-jarige leeftijd, grafiettekening van Jan Lurinks uit 1979.

Nog meer kunstenaars naar Nuenen

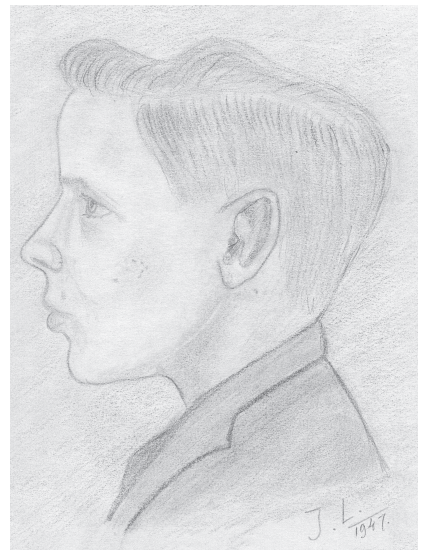
Vincent trok erop uit in en rond Nuenen om wevers, spinners en ossenkarren te schilderen en te tekenen. Dat deed hij ook met zijn Eindhovense schildervrienden zoals Anton Kerssemakers en Willem van de Wakker, de neef van Rogier van de Wakker, van wie Jan Heesters in zijn jonge jaren in de Wijbosch bijles in tekenen kreeg. Deze Rogier van de Wakker had in de gaten dat Jan goed kon tekenen. Maar Jan had een hekel aan zijn ongeïnspireerde lessen in een bedompt schoolgebouw en nooit in de vrije natuur. Nee, dan had Heesters meer op met diens neef,

Willem van de Wakker uit Eindhoven, die bevriend raakte met Vincent. Heesters wist nog te vertellen hoe van Gogh volgens deze van de Wakker de dure verftubes helemaal leegkneep op de doeken en met grove streken verdeelde.

Ook na Van Gogh bleef Nuenen op kunstenaars een grote aantrekkingskracht uitoefenen. In 1913 arriveert in de Nuenense pastorie Nico Eekman uit Brussel. Hij kiest in Nuenen definitief voor het kunstenaarschap, aanvankelijk in het voetspoor van Vincent. Samen met o.a. George Higuët (1892-1956), ontmoet Nico Eekman ook nog de aardappeleters, die voor Vincent hebben geposeerd. En laat deze George Higuët nu dezelfde zijn met wie Jan Heesters in 1917 in Amsterdam 's avonds op Rijksacademie naakten schilderde! Rond 1920 bezoekt Heesters de omgeving van Nuenen en zo komt hij steeds dichterbij Van Gogh. Hij maakt prachtige etsen, ook in kleur, van de Nuenense pastorie.

Een bescheiden kunstenaar

Heesters' naam wordt nu met deze expositie gekoppeld aan Van Gogh, een van de grootste kunstenaars aller tijden. De vraag ligt dan misschien voor de hand: zou Jan Heesters dat zelf zo gewild hebben? Ik denk het zeker, hoewel Jan niet naar persoonsverering streefde. Integendeel, want toen Jan Heesters in 1922 in Parijs was, kreeg deze te horen van mensen die zijn talent zagen: monsieur, vous êtes trop modeste!! Men vond hem te bescheiden. Ook mijn oud-leraar Jan Lurinks noemde mij met nadruk deze eigenschap van Heesters. En dat is ook wat

Stilleven "Blik en kwasten in glas op planchet van wastafel in Duitse Bouw" van Jan Lurinks. Eerste tekening van Jan Lurinks, o.l.v. Jan Heesters gemaakt in 1950

Zelfportret van Jan Lurinks, 1947

Pastorie - Van Goghuis in Nuenen – ets van Jan Heesters, 1942

je in zijn werk ziet: een ingetogen weergave van de werkelijkheid, maar wel zijn werkelijkheid, met harmonieuze taferelen, liefdevol uitgebeeld.

Brabantse taferelen

Er zijn overigens – behalve de schilderijstijl - nog meer redenen die vergelijking van Heesters met Van Gogh rechtvaardigen! Beiden brengen ze de schoonheid van de natuur en het leven op het platteland, de werkende mens in beeld. Jan Heesters was zo trots als een pauw toen een kunstcriticus een weversschilderij vergeleek met Van Gogh.

In zijn vroege jeugd was Heesters al geboeid door wat hij in de natuur zag. Ook Vincent werd geraakt door de natuur en de symboliek ervan, de stemmingen die hij ermee kon uitdrukken. Dat had Heesters ook al ontdekt, toen hij regelmatig in Nuenen kwam in de periode tussen 1920 en 1945. Daar legde hij de locaties vast die Van Gogh ook vereeuwigde: het Van Goghuis, monumentale boerderijen, interieurs van de wevershuizen, de korenschoven, knotwilgen, vogelnestjes, boombloesems en boerinnen met Brabantse muts.

In de jaren 50 bezoekt en schildert Heesters opnieuw Franse Van Goghlocaties. Maar uiteindelijk blijven het Brabantse boerenleven, de kleuren van het landschap, de traditionele gebruiken en vooral de Brabantse mensen zijn belangrijkste inspiratiebron. En dat is misschien wel de grootste overeenkomst met Vincent. Die dacht aan het einde van zijn leven in Zuid-Frankrijk steeds vaker met warme gevoelens terug aan zijn geboortestreek, *“het arcadia van mijn jeugd”*, zoals hij zelf zei.

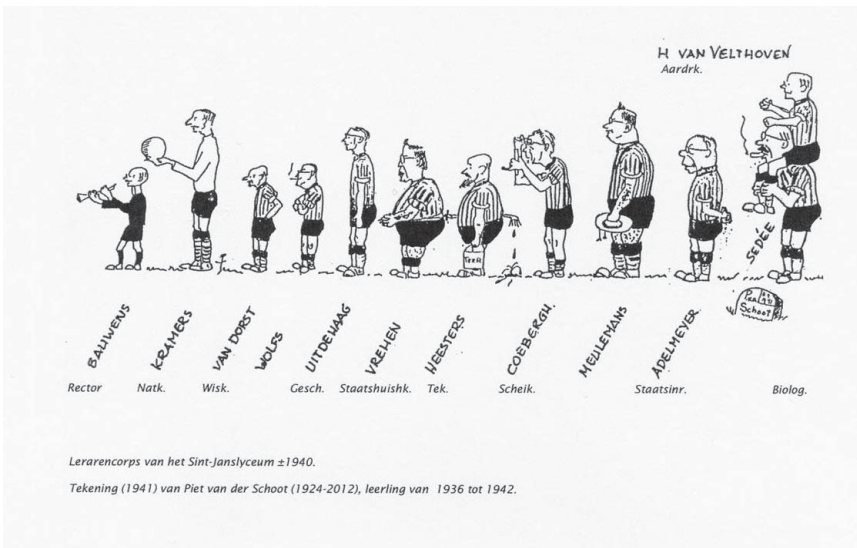
Aan het slot nog één citaat van Carel Swinkels uit zijn Heestersbiografie uit 1987: *in Brabant is het altijd een kwestie van passen en meten om de eigen schilderzonen aan een passend erbetoon te helpen.* Ik kan u verzekeren, noch in Nuenen met Van Gogh noch in Schijndel met Heesters is dat het geval.

Bronnen:

Schetsboek Beekvliet, Mijn school, getekend door Jan Lurinks, 2010

Jan Heesters, *leven – kunst – museum – catalogus* een tekst bij tentoonstelling, 2015

Jan Heesters, *Schilder te Schijndel – Een levensverhaal* door Carel Swinkels, 1977

Voetballend lerarencorps met Jan Heesters van het Sint-Janslyceum, waar Jan Heesters en ook later Jan Lurinks tekenles gaven.
Tekening, gemaakt door Piet van der Schoot (1924-2012)

Afscheid van Gerard van Boekholt

Op woensdag 15 juli nam Beekvliet afscheid van Gerard van Boekholt, die maar liefst 36 jaar aan Beekvliet verbonden was: al die jaren als docent biologie en 33 jaar als schooldecaan. Daarnaast was hij jarenlang een van de drijvende krachten in Beekvliets internationaliseringsprogramma (Comenius-projecten, uitwisselingen – zowel collega's van de Zweedse als de Duitse partnerschool hadden de moeite genomen om speciaal voor zijn afscheid naar Nederland te komen!) en was hij de laatste jaren als lid van de schoolleiding verantwoordelijk voor onder andere de kwaliteitszorg van de school. Tijdens zijn afscheidwoordje stond Gerard bij al deze zaken stil; vervolgens richtten diverse sprekers (en zangers!) zich tot Gerard om al zijn werkzaamheden te belichten. Daaruit bleek overduidelijk dat het voor Beekvliet nog nie eenvoudig zal zijn om het te gaan rooien zonder deze duizendpoot, altijd hard werkend, vaak voor velen een beetje op de achtergrond, maar met een zeer groot hart voor de school. Omdat Gerard van Boekholt voor vele generaties leerlingen toch vooral dé schooldecaan was, publiceren we hieronder de toespraak die Patrick van Aarle en Mechelien Peters Rit, Gerards opvolgers als decanen, tot hem richtten.

Gerard van Boekholt,
getekend door Jan Lurings

Beste Gerard,

Tjonge, je gaat ons verlaten. Wij konden ons dat het hele jaar al niet voorstellen, zo druk als je nog in alles meedraait, maar nu is het moment ineens daar. Tijd om even stil te staan bij jou, en in het bijzonder bij jou als decaan van Gymnasium Beekvliet.

Even bij het begin beginnen: in 1982 werd jij – naast Sjef Smolders, die dat al sinds 1973 deed – benoemd tot schooldecaan. In je dossier vonden we nog de brief van rector Wintjes waarin je benoeming officieel werd vastgelegd. Een klein stukje daaruit: “Geachte Heer Van Boekholt, Met ingang van het schooljaar 1982/1983 heeft het bestuur van onze school U benoemd tot schooldecaan. (...) Uw benoeming tot schooldecaan geschiedt vooralsnog voor een proefperiode van maximaal twee jaar, aan het einde waarvan het bestuur U de functie weer kan ontnemen en U de mogelijkheid hebt de functie alsnog terug te geven.”

Geen van beide is gebeurd. De proefperiode zal beide partijen dus wel bevallen zijn, want je hebt het geen twee, maar 33 jaar volgehouden als schooldecaan. Een heel groot deel van die tijd heb je dat volledig zelf ingevuld. Vele, vele generaties Beekvlieters hebben dus maar één naam die ze associëren met hun studiekeuzeproces: 'meneer Boekholt'! (Leerlingen hebben nu eenmaal moeite met namen met een voorvoegsel, korten alles graag af. We wennen er maar vast aan. Het zal voor de nieuwe decanen dan ook wel meneer Aarle en mevrouw Rit worden...)

Een decaan doet natuurlijk sinds mensenheugenis al hetzelfde, namelijk leerlingen begeleiden in hun keuzeproces, maar toch is het decanaat in al die jaren behoorlijk veranderd. Je vertelt wel eens mooie verhalen over hoe je vroeger, als je van oud-leerlingen iets wilde weten over hun huidige opleiding of hun Beekvliet-ervaringen, met de post enquêtes verstuurde naar het ouderlijk adres, waarna je dagenlang bezig was om de resultaten van de ontvangen enquêtes handmatig te turven en er daarna conclusies uit te trekken. Tegenwoordig maak je een online enquête in googledocs en huppakee, de resultaten stromen binnen en worden automatisch in allerlei staaf- en taartdiagrammetjes gepresenteerd. Da's eigenlijk ook saai, zo is er niks meer aan. We snappen wel dat je besloten hebt er nu mee te stoppen...

De laatste les van Gerard van Boekholt

Of dat je, op zoek naar oud-leerlingen die over hun studie wilden komen vertellen op de voorlichtingsavond, hele avonden zat te bellen met studentenhuizen, in de hoop de oud-leerlingen in kwestie aan de telefoon te krijgen. Want ze waren, leek het wel, nooit thuis – laten we zeggen dat oud-Beekvlieters bezige baasjes zijn – en een verzoek aan de huisgenoten om ze te laten terugbellen bereikte in zo'n studentenhuus maar zelden degene voor wie de boodschap bedoeld was. Tegenwoordig doen we een mailtje de deur uit, of posten we een berichtje op Facebook, en ze staan in de rij om over hun opleiding te komen vertellen. Da's eigenlijk ook saai, zo is er niks meer aan. We snappen wel dat je besloten hebt er nu mee te stoppen...

En zoeken naar informatie over opleidingen en hun vooropleidingseisen, financiële regelingen etc.: toentertijd urenlang pluizen in naslagwerken en opleidingsgidsen, tegenwoordig gebruik maken van de expertise van alle decanen in het land door een berichtje te posten op het forum van www.dedecaan.net of een mailtje te sturen aan de collega's van de decanenkring Den Bosch – Oss: binnen een uur vaak al antwoord. Da's eigenlijk ook saai, zo is er niks meer aan. We snappen wel dat je besloten hebt er nu mee te stoppen...

Gerard, in je 33 jaar decanaat heb je enorm veel voor de school gedaan. Eerst en vooral ben je een wandelende encyclopedie, een autoriteit, als het gaat om opleidingen, studiefinanciering, keuzemogelijkheden en wetten en regelgeving. Wie de decaankamer binnenkomt, zal wellicht, op basis van de enorme stapels – nee, 'stapels' suggereert dat het netjes op elkaar ligt – op basis van de enorme massa papieren verspreid over je bureau en de belendende tafels, misschien denken dat hier een enorme chaoot aan het werk is. Maar niets is minder waar: je weet precies alles te vinden en bovendien – al die kennis zit toch al in je hoofd.

Velen hebben hun diploma te danken aan jouw dossierkennis en vasthoudende ijver om uit te zoeken hoe iets zit; om alle mogelijkheden aan te grijpen om leerlingen hun diploma te laten behalen. Want het belang van de leerling staat bij jou altijd voorop. Zo heb je jaren geleden na een langdurige zoektocht uitgevonden dat leerlingen die twee jaar op rij gezakt zijn hun cijferlijsten van die twee jaren op het vavo ineen mogen laten schuiven tot eentje, waardoor er soms alsnog een lijst ontstaat die voldoende is voor een diploma. Een aantal jaren is dat door de minister verboden, sinds kort mag het weer. Op het Koning Willem I College in Den Bosch zeggen ze nu dan ook dat ze de Methode Van Boekholt weer kunnen toepassen, want zo staat deze inmiddels bekend. Ook buiten Beekvliet danken diverse leerlingen hun diploma dus aan jou!

En dit jaar nog heb je de Tweede Methode Van Boekholt uitgevonden: nu het sinds dit jaar is toegestaan om examen te doen in twee wiskundes (bijv. A en B,

of A en C), heb je bedacht dat leerlingen die er vlak voor het examen niet goed voor staan in hun eigenlijke wiskunde, van het tweede tijdvak gebruik kunnen maken om daarin een andere – iets makkelijkere – wiskundevariant te doen. Wij vermoeden dat we misschien wel de enige school zijn die dit op deze wijze hebben toegepast. Het leverde ons dit jaar meteen één extra geslaagde op: Jaap Achten is je zeer dankbaar voor deze creatieve methode!

Maar vooral ben je de man met wie alle, maar dan ook alle, leerlingen die in die jaren hier een diploma hebben behaald, gesprekjes hebben gevoerd over hun toekomst: wat wil je gaan doen, wat past bij je? Wij hebben de afgelopen tijd ervaren hoe je dat doet. Het gaat allemaal heel natuurlijk: vriendelijk – jou kwaad krijgen is sowieso een grote opgave -, de rust zelve, goed luisterend. Maar ondertussen krijgt de leerling wel veel informatie mee, bijv. via de decaansite, en wordt hem of haar ook een spiegel voorgehouden van wat mogelijk verstandig is; zeker als ze – en dat gebeurt nogal eens – eigenwijs zijn of niet de moeite willen nemen om uitgebreid te oriënteren op de studiekeuze.

Heel veel van je werk gebeurt (voor de meesten van ons) achter de schermen. Je kunt rustig zeggen dat jij de stille kracht van de school bent. Iemand die zeker niet zelf in het middelpunt wil staan – je voelt je vanmiddag wellicht wat ongemakkelijk – maar die in feite door al zijn activiteiten wel het middelpunt is, zonder wie de school heel moeilijk kan. Die altijd verder denkt, van wie we tot in de late uurtjes van de avond mailtjes kregen met nieuwe ideeën of uitgewerkte voorstellen. Carmen (*vrouw van Gerard, red.*), we vragen ons wel eens af of jij hem thuis wel ziet, of dat hij ook daar meteen achter de computer kruipt om verder te werken voor zijn Beekvliet. Dat zal afkicken voor hem worden, maar wij kennen jou goed genoeg om te weten dat jij er wel voor zult zorgen dat hij dat doet. En heel af en toe zullen wij – om het afkickproces rustig te laten verlopen – hem een keertje bellen met een vraag, omdat we weten dat daar de kennis zit die we nodig hebben...

Gerard, ontzettend bedankt voor al je werk voor Beekvliet; we gaan je missen! Maar als iemand zijn aankomende vrije tijd verdiend hebt, ben jij het. Je hebt aangegeven dat je nog niet precies weet wat je wilt gaan doen; je gaat het voorlopig even aankijken en ziet wel wat er dan op je pad komt. Je zou kunnen zeggen dat jij nu zelf last hebt van de ‘keuzestress’ waar veel leerlingen aan lijden: wat te kiezen uit die overmaat aan mogelijkheden? Wij willen je daarom een cadeautje aanbieden dat je dwingt om – zij het op het gemakkie, er is geen haast – na te denken wat je wilt gaan doen, samen met Carmen. Want wij hoeven een decaan niet te vertellen dat er uiteindelijk wél een keuze moet worden gemaakt, toch? Bedankt voor alles!

Door Reggie van Genuchten

Gaëlle Boisset en Marlieke Elsendoorn – Van Melsenprijs 2015

Met mini-meelworm-cupcakes en sprinkhanen in een dipsausje kun je zomaar een prijs in de wacht slepen.

Humane entomofagie heeft de toekomst, zo stellen Marlieke Elsendoorn (17) en Gaëlle Boisset (18), leerlingen uit de zesde klas van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michiëlsgestel. Wat entomofagie is, wist het duo uit Sint-Michiëlsgestel aanvankelijk zelf ook niet. Het blijkt het eten van insecten te zijn en inmiddels zijn de dames ervan overtuigd dat dit een goed alternatief is voor het eten van vlees. Ze schreven er hun profielwerkstuk over en wonnen daar vorige week (*april 2015, red.*) de prestigieuze Van Melsen-prijs van de Radboud Universiteit Nijmegen mee, als meest inventief en experimenteel onderzoek, uitgevoerd door scholieren. “Aparte dingen eten vond ik altijd al leuk”, vertelt Gaëlle, terwijl ze uit haar tas twee potjes haalt: één met gevriesdroogde sprinkhanen en eentje met meelwormen. “Tijdens een open dag van Wageningen University kon je insecten proeven en dat maakte me nieuwsgierig”. Ook goede vriendin Marlieke was enthousiast en daar was het onderwerp voor hun profielwerkstuk. “We waren vooral benieuwd naar de voedingswaarden van insecten. Het duo mocht onder begeleiding een dag onderzoek doen in Wageningen. “Superleuk was dat”, stellen ze eensgezind. “Wormen en sprinkhanen blijken veel vetten te bevatten, maar dan wel de goede, onverzadigde variant. Ook zijn ze eiwitrijk en juist koolhydraatarm. Dat sluit aan bij de huidige ideeën over goede voeding”, aldus Gaëlle. Marlieke: “Daarbij wordt de vraag naar vlees steeds groter en het product daarmee duurder. Het productieproces van insecten vriesdrogen is veel diervriendelijker dan slachten. Bovendien zijn insecten van nature gewend om dicht op elkaar te leven, in tegenstelling tot koeien en varkens”. Als onderdeel van hun onderzoek hielden de vriendinnen een enquête onder medeleerlingen uit klas 1 t/m 5. “Maar liefst veertig procent had wel eens insecten gegeten, dat vonden we opvallend veel”. Voor de presentatie in Nijmegen bakte het duo mini-meelworm-cupcakejes en ze presenteerden sprinkhanen met een dipsausje. Alle inspanningen legden de dames geen windeieren. Behalve een 8,5 als beoordeling en de gewonnen prijs mogen ze hun werkstuk ook nog presenteren op de International Conference for Young Scientist, die eind deze maand plaatsvindt in Izmir, Turkije. “Heel eervol en superleuk”. En insecten eten? Gaëlle: “Het wordt steeds populairder. Als wij daar iets aan kunnen bijdragen is dat mooi.” Marlieke: “Ik bestel zo en insectenburger hoor. Laatst zag ik ergens sprinkhanen met chocolade en basilicum op de kaart staan. Lijkt me ook lekker!”.

Bron: *Brabants Dagblad*, 9 april 2015

Gouden medaille

Op de website van Beekvliet verscheen eind april de uitslag van de wedstrijd alsmede een verslag van Gaëlle en Marlieke zelf over hun deelname aan de International Conference for Young Scientists.

Marlieke Elsendoorn en Gaëlle Boisset (klas 6) hebben op de International Conference for Young Scientists in Izmir, Turkije, een GOUDEN MEDAILLE gewonnen met hun profielwerkstuk over het eten van insecten!! Wat is Beekvliet trots op deze kanjers!!! Lees hun verslag: Wat hebben we een geweldige week ervaren in Izmir, Turkije! Naar aanleiding van de Van Melsen Prijs van de Radboud Universiteit Nijmegen die wij met ons profielwerkstuk hadden gewonnen, mochten we deelnemen aan de International Conference of Young Scientists. Het leukste van de week was wel het team waarmee wij Nederland vertegenwoordigden. We vormden een team met leerlingen uit Groningen die daar de Jan Kommandeurprijs hadden gewonnen en vanaf het moment dat we de douane op Schiphol waren gepasseerd, hadden we de grootste lol. Er waren gedurende de week verschillende activiteiten georganiseerd. Zo hebben we een school bezocht op de nationale dag van de kinderen, een rondleiding gehad door Ephesus, een les laugh yoga gehad en een oliemuseum bezocht. Toch was het ook tijd voor serieuze zaken in Izmir: we moesten immers ons

Gaëlle (links) en Marlieke (rechts) geven uitleg over hun werkstuk bij de Van Melsenprijs in Nijmegen

onderzoek voor een jury presenteren. Nadat we onze presentatie een keer hadden geoefend met de begeleiders, kregen we tips om onze presentatie nog beter te maken. Na nog heel wat uurtjes verbeteren stonden we dan uiteindelijk vrij zeker, na de geweldige peptalks van Gaëlle aan Marlieke, op het podium voor de Life Sciences jury. Het ging hierbij om een presentatie van 15 minuten, met nog 5 minuten vragen beantwoorden die de jury mocht stellen. Hierbij bleek al dat ons onderwerp, het eten van insecten, goed in de smaak viel bij de jury en vooral de Indonesische jury was dolenthousiast, omdat zij al dagelijks insecten at. Toen het vrijdag tijd was voor de award ceremony kwamen de zenuwen pas echt. We waren nu toch wel benieuwd of we wat gewonnen zouden hebben! De spanning werd ondragelijk, want nadat iedereen uit het Nederlandse team met brons of zilver was beloond, en een jongen in een andere categorie met goud, zaten wij als enige nog zonder prijs. Uiteindelijk werd als állerlaatste ons onderzoek omgeroepen met als gevolg een GOUDEN medaille!! Zo mogen we ons nu de beste Young Life Scientists van de wereld noemen! Een geweldig einde van een onvergetelijke week!

Bron: website Gymnasium Beekvliet, 29 april 2015

Gerard van Boekholt – afscheid van een decaan

Na 36 jaar Beekvliet was er in juli 2015 het afscheid van Gerard van Boekholt: biologieleeraar, decaan en kwaliteitscoördinator.

Woensdag 15 juli vanaf 15.30 uur neemt Gerard van Boekholt na een dienstverband van liefst 36 jaar officieel afscheid van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michiëlsgestel. In 1979 trad van Boekholt, afkomstig uit Boxtel, in dienst van Gymnasium Beekvliet als leraar biologie. Drie jaar later, in 1982, werd hij decaan en hield hij zich bezig met de advisering van leerlingen op het gebied van hun vervolgopleiding. Sinds maart 2012 is hij lid van de schoolleiding en belast met de kwaliteitszorg. Zoals collega Marc Huijbregts zegt: “In die ruim dertig jaar als decaan heeft Gerard duizenden en duizenden gesprekken gevoerd met leerlingen. Hij is een niet opdringerige decaan en laat leerlingen hun eigen keuzes maken, maar zijn kennis van vervolgopleidingen is fenomenaal. Vele leerlingen heeft hij goed geadviseerd.” Ook is hij een meester in het vinden van regeltjes -legaal- die ervoor zorgen dat een leerling alsnog slaagt. In het algemeen is hij erg betrokken met de school. Zelfs nu in de laatste twee weken van zijn 36-jarige loopbaan op Beekvliet denkt hij nog mee over ontwikkelingen die in het volgend schooljaar gaan plaatsvinden. Hij is een man die de school tot in alle finesses kent, typeren collega's hem. Hij is bescheiden en verzet veel werk achter de schermen, onder andere in subsidies loskrijgen voor internationalisatie-projecten. Ook in de praktijk is hij van grote betekenis voor de internationalisatie op school. Vele malen ging Van Boekholt mee als begeleider van uitwisselingen naar Zweden

en Duitsland. Die uitwisselingen deed hij echt voor zijn plezier. Het was geen verplichting voor hem. De contacten tussen de docenten uit Zweden en Duitsland en van Boekholt zijn zo goed, dat zij ook op het afscheid a.s. woensdag komen. Ook op de talloze Romereizen waarop Van Boekholt meeging, genoot hij volop. Collega Marjolijn Smits beaamt dat: “In Rome ontloopt Gerard zich als een echte levensgenieter. Lekker drinken en Italiaans eten.”

Bron: Thuis in het nieuws – Sint-Michielsgestel, 15 juli 2015

Ten Liefde in Fort Isabella in Vught

Het jaarlijks Beekvliet Toneel vond dit jaar plaats op een bijzondere locatie.

Gymnasium Beekvliet bestaat tweehonderd jaar. Om een gevoel bij dit getal te krijgen: ongeveer honderd jaar na de oprichting van de school brak in Europa de Eerste Wereldoorlog uit en inmiddels zijn we alweer even zovele jaren verder. Na de Eerste Wereldoorlog kwam een tweede en wie het nieuws de laatste tijd volgt, zou kunnen vrezen dat een derde niet lang meer op zich laat wachten. Regisseuse Sofie van der Vleuten schrijft: “Het is hartje zomer en ineens staat de wereld in brand. Er wordt zomaar een vliegtuig uit de lucht geschoten met onschuldige mensen. IS wordt een begrip, oorlog in Syrië en ik zit thuis. In mijn achtertuin tussen de tomatenplanten. En de kat zit op schoot. Iedere zomervakantie begin ik aan het toneelscript voor Beekvliet. In het zonnetje te glimlachen over grapjes die ik dan al maak in mijn hoofd en ik ben wat aan het mijmeren over dat wat verteld moet worden. Ik maak plannetjes over personages en ik heb zelfs al plaatjes van een mogelijk decor bedacht. Maar dit jaar is het anders. Geen grapjes, geen luchtige plaatjes komen in mij op. Waarom gaan mensen oorlog voeren? Wat is toch de romantiek van geweren, de dood en littekens op je lijf? Stoere verhalen, mannenpraat, bang zijn voor de ander ook al woont hij heel dichtbij.”

Met deze vragen in gedachten maakte Van der Vleuten de voorstelling ‘Ten Liefde!. Om nooit te vergeten dat de jongens van daar, net zo goed die van hier kunnen zijn. Omdat het dit jaar een jubileumjaar is, werd gekozen voor een bijzondere speellocatie: Fort Isabella in Vught. Een oude kazerne, waar de ‘romantiek’ van de oorlog voelbaar wordt.

Bron: Het Klaverblad, 11 juni 2015

Geert Schulpen – scheikunde olympiade en sterrenkunde-olympiade

Met zijn deelname aan zowel de scheikunde-olympiade als ook de sterrenkunde-olympiade wist Geert Schulpen het nieuws veelvuldig te halen. Hieronder enkele berichten. Geert Schulpen, leerling van klas heeft tijdens de Internationale Chemieolympiade in Azerbeidzjan een bronzen medaille behaald.

Geert Schulpen naar Chemie Olympiade in Bakoe

De Boxtelse gymnasiast Geert Schulpen heeft als vertegenwoordiger van Beekvliet in Sint-Michielsgestel de derde plaats behaald tijdens de Nationale Scheikunde Olympiade. Hiermee heeft hij zich geplaatst voor de internationale olympiade, die in Bakoe (Azerbeidzjan) wordt gehouden. De nationale Olympiade werd afgelopen week gehouden bij kunstmeststoffenfabrikant Yara in Sluiskil (Zeeuws-Vlaanderen). Daar eindigde Geert achter winnaar Ruben La uit Zwaag op de derde stek. Ook Marit Fiechter uit Zwolle en Joris Gerlagh uit Tilburg vielen in de prijzen. De prijsuitreiking vond donderdag plaats in Middelburg. De Nationale Scheikunde Olympiade is een jaarlijkse wedstrijd voor alle havo- en vwo-scholieren uit Nederland met scheikunde in hun profiel. Doel is scheikunde op middelbare scholen op de kaart te zetten en talent te ondersteunen. De vier winnaars, dus ook vijfdejaars leerling Geert uit Boxtel, mogen Nederland vertegenwoordigen op de 47e Internationale olympiade in Bakoe. Die wordt gehouden van 20 tot en met 29 juli. Leerlingen uit meer dan zeventig landen doen hieraan mee.

Bron: Brabants Centrum, 11 juni 2015

Geert Schulpen (links) samen met andere winnaars.

Scholier Geert Schulpen weer op reis

De Boxtelse gymnasiast Geert Schulpen heeft vorige week opnieuw een prijs gewonnen. Enkele weken nadat hij derde werd in de scheikunde-olympiade, won hij de sterrenkunde-olympiade.

Geert wint met deze prijs een trip naar het Canarische eiland La Palma, waar een grote sterrenwacht te vinden is. In het naar staat de vijfdejaars leerling van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel hem dit te wachten. Hij gaat er volgens zijn school deelnemen aan professioneel wetenschappelijk onderzoek. Als finalist van de scheikunde-olympiade reist hij later deze maand naar de hoofdstad Bakoe van Azerbaidjan waar hij deelneemt aan de internationale scheikunde-olympiade.

Bron: Brabants Centrum, 28 juni 2015

Geert gaat voor goud in Bakoe

De Boxtelse gymnasiast Geert Schulpen (17) neemt van 20 tot en met 29 juli deel aan de 47e internationale chemie olympiade. Dat doet hij samen met ruim driehonderd leerlingen uit 77 landen. Plaats van handeling is Bakoe, de hoofdstad van Azerbeidzjan. Schulpen kwalificeerde zich begin juni voor het evenement dankzij zijn derde plaats tijdens de nationale scheikunde olympiade bij kunstmeststoffenfabrikant Yara in Sluiskil (Zeeuws-Vlaanderen). De scheikunde olympiade is een jaarlijkse wedstrijd voor alle havo- en vwo-scholieren uit Nederland met scheikunde in hun profiel. Doel is het vak op middelbare scholen op de kaart te zetten en talent te ondersteunen. Vijfdejaars Geert van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel is een ervaringsdeskundige als het gaat om deelname aan internationale olympiades. In 2013 won hij een bronzen medaille gewonnen tijdens de International Junior Science Olympiad (IJSO) in India; een individuele kenniswedstrijd, die werd gecombineerd met een teampracticum voor jongeren van 14 en 15 jaar op het gebied van natuurkunde, scheikunde en biologie. “In Bakoe ga ik voor de gouden medaille”, aldus Schulpen, vijfdejaars van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. „Ik ga het in ieder geval proberen.”

Bron: Brabants Centrum, 19 juli 2015

Oud-Beekvlieters in het nieuws

door Peter van Overbruggen

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters van uiteenlopende schoolgeneraties tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

Eindredacteur Wim van der Lee (58) stond op 13 februari 1970 met klasgenoot Marij van Puijenbroek (58) op het toneel van het Beekvliet Gymnasium in Sint-Michielsgestel.

In NRC Handelsblad maken Fotograaf Ad Nuis en auteur Arthur van den Boogaard eens in de twee weken een foto 'opnieuw' en belichten de tijd ertussen. Hieronder van twee oud-Beekvlieters, die meer dan 45 jaar terugblikken.

„Het was tijdens het zogenaamde Cultureel Festijn. Marij speelde prinses, ik een hertog die naar haar hand dong. Het speelgoedbeest was een cadeau om indruk te maken. We wonnen de eerste prijs. Van het verhaal herinner ik me weinig, alleen dat uiteindelijk alle spelers dood op een hoopje lagen en dat je regieaanwijzingen uitsprak. Dus ik trok mijn zwaard en zei: 'de hertog trekt zijn zwaard'. Zo iets paste bij mij. Op de lagere school vroeg ik voor mijn verjaardag het taalboekje van het volgende jaar. En op de middelbare school liet ik exacte vakken vallen. Ik was bezig met taal, schreef in de schoolkrant. Met drie vrienden maakte ik hoorspelen en we schreven elkaar brieven die alleen wij begrepen. We deden literair-achtige dingen. Toch was het schrijverschap meer fantasie dan ambitie. Anders had ik er meer voor moeten doen. Taal bleef wel belangrijk. Na mijn studie Nederlands was ik regisseur van een cabaretgezelschap en bekwaamde ik me in redactiewerk. Marij zag ik sporadisch. Totdat zij met een vriendin meekwam naar mijn 50ste verjaardag. We spraken af elkaar weer eens te zien. Beiden hadden we een relatie en negeerden enige tijd bepaalde gevoelens. Bij een schoolreünie stelde Marij voor samen vanaf station Den Bosch naar het Beekvliet Gymnasium te lopen. Ik had ooit beloofd een gedicht voor te dragen. Impassevan Martinus Nijhoff leek mij toepasselijk. 'We stonden in de keuken, zij en ik. Ik dacht al dagen lang: vraag het vandaag.' Mijn voordracht in het Bossche Broek maakte indruk. Het duurde nadien nog even, maar inmiddels wonen wij alweer vijf jaar samen.”

Bron: NRC Handelsblad, zaterdag 9 mei 2015

Oud-Beekvlieter haalt stroom uit de Dommel

Toen de natuurkundige Bram Taks met zijn vader, Jan Taks, een wandeling door het Dommelgebied maakte, ontstond het plan voor een stuw. Bram sloeg aan het tekenen en rekenen, terwijl vader Jan contact zocht met de overheden.

Liefst tweehonderd huishoudens krijgen, als het aan Bram Taks (36) ligt, straks stroom uit hun eigen achtertuin. De Gestelnaar werkt al jaren aan een plan voor een kleine waterkrachtcentrale in de Dommel bij Sint-Michielsgestel. De Stichting Duurzame Energieproductie steunt het project en liet Taks deze week weten dat hij een subsidie van 1,2 miljoen tegemoet kan zien. (...)

Taks: “We krijgen het geld pas als de centrale draait. Uitgekeerd per opgewekt kilowattuur.” (...) Tot nu toe hebben zo’n twintig mensen en bedrijven belangstelling getoond om certificaten voor de bouw van de Gestelse krachtcentrale te kopen. (...) Als ze de financiering rond krijgen, duurt de bouw daarna toch nog een maand of zeven. (...) “Als deze krachtcentrale werkt, dan zouden er best meer in de Dommel kunnen komen.”

Bron: Brabants Dagblad, 27 mei 2015

Hoe is het toch met.....Miek Scheffers-Sap?

Gepassioneerde docente scheikunde met een missie.

In Berlicum bij Lunchroom Smaakvol, dat gerund wordt door verstandelijk beperkte mensen, vliegen de uurtjes voorbij tijdens het interview vol passie. Miek Scheffers, oud-docente Scheikunde, vertelt glunderend, stralend en bevlogen over haar vak Scheikunde en het docentschap. Ze heeft nog steeds een missie: kennis leren overbrengen in het onderwijs op een goede, aansprekende manier.

Door Mirjan Boot-de Werd

Hoe bent u tot de keuze gekomen om lerares scheikunde te worden?

“Ik was een goede bèta-leerlinge en ik vond die vakken ontzettend leuk,” antwoordt Miek Scheffers. En meteen herinnert ze zich een leuke anekdote over haar bètakant. “Tijdens mijn mondelinge eindexamen Nederlands moest ik een gedicht over wolken analyseren. Ik deed mijn verhaal en zag mijn docent enigszins bedrukt kijken. Van de examinerator van de universiteit kreeg ik echter een 8! Hij vond het heel bijzonder, dat ik het gedicht vanuit interesse voor bèta had geïnterpreteerd!”

Miek Scheffers

“Na het Pauluslyceum in Tilburg, waar ik nog les heb gehad van Frans van Weert (red. oud-docent natuurkunde), ging ik studeren aan de TU in Eindhoven. Ik wilde het liefst naar Nijmegen, maar dat vonden mijn ouders destijds niet goed. Ik was puber in de jaren ‘60 en toen was het nog niet vanzelfsprekend dat meisjes gingen studeren en dan al helemaal geen bèta. Ik was destijds een van de 8 meisjes op 160 eerstejaars, die scheikunde gingen studeren aan de TU in Eindhoven. En van de 4.000 studenten op de hele universiteit waren er slechts 40 vrouw. Het was een echte mannenwereld. Ik heb mijn gedrag naar mannen toen ik in Berlicum ging wonen ook echt aan moeten passen. Ik moest veel minder direct zijn. Nu is bij de aanmeldingen voor de opleiding scheikundige technologie 25% vrouw!”. Na haar studie heeft Miek in Eindhoven een

promotieonderzoek gedaan. Wetenschap trok haar wel. Maar kennis delen en met mensen omgaan nog meer, wat blijkt uit haar keuze voor het leraarschap.

Uw collega, Frans van Weert, gaf in een interview aan, dat bij natuurkunde de oorsprong van het verhaal vaak nog niet bekend is en bij scheikunde wel.

“Nee hoor,” zegt de oud-docente resoluut, “wetenschap schrijdt voort, ook scheikunde. Je kunt steeds verder onderzoeken tegenwoordig, zelfs op nanoschaal. Het is inderdaad wel zo dat we niet weten waar zwaartekracht vandaan komt, maar dat is bij scheikunde net zo. Je hebt immers fysische meetmethoden nodig om tot een essentie te komen. Kijk maar naar SEM, de scanning elektron microscoop, die is ontwikkeld door fysici,” licht de scheikundige toe. “Een arts kan bijvoorbeeld niks zonder bèta’s. Veel meisjes willen vaak arts worden om mensen beter te maken. Maar ook via de bètakant kun je mensen helpen, zoals met het ontwikkelen van scanapparatuur of medicijnen.”

Hoe bent u op Beekvliet terecht gekomen?

“Op het Paulus heb ik 2 jaar als vervanger les gegeven. Ik werd daar opgeleid door Niek van Noort die veel later op Beekvliet mijn collega scheikunde werd. In die tijd waren er weinig vacatures en als vrouw was het al helemaal niet gemakkelijk. Ik werd bijvoorbeeld bij Bernrode niet aangenomen, omdat ik als vrouw zwanger zou kunnen worden! In totaal heb ik toen in een straal van 50 km 9 brieven gestuurd, waarvan 7 naar een categoriaal gymnasium. De gymnasia groeiden enorm begin jaren ‘80. En zo ben ik op Beekvliet terecht gekomen. Weet je dat ik in mijn kraambed mijn eerste natuurkunde examens heb nagekeken?” vertelt de bevrogen oud-docente.

Welke periode gaf u les op Beekvliet?

“Van 1981 tot 2011. Mijn man ging met pensioen en we hadden afgesproken dat ik dan ook zou stoppen. Maar ik werkte intussen ook bij de TU in Eindhoven. Nu al bijna weer 10 jaar”, vertelt Miek Scheffers enthousiast. “Pas in 2e instantie heb ik ja gezegd, toen ik werd gevraagd. Want ik kon me op Beekvliet niet zomaar vrijmaken om 1 à 2 dagen in de week bij de faculteit “scheikundige technologie” vakdidactiek aan leraren te geven. Na de invoering van de 2e fase op Beekvliet, stopten mijn taken en kreeg ik wel de tijd. Ik kon op de TU eindelijk mijn missie oppakken om ook deze universiteit van betekenis te laten zijn voor leerkrachten scheikunde,” vertelt Miek stralend. Haar ogen glinsteren helemaal als ze vol passie vertelt over haar huidige werk. “Ik ontwikkel aansluitingsactiviteiten voor leerlingen. Daarmee probeer ik hen duidelijk te maken welke rol chemie kan hebben op de maatschappij. Naast vakdidactiek ben ik verantwoordelijk voor professionaliseringsactiviteiten van docenten. En verder begeleid ik stages van docenten scheikunde in opleiding.”

Professionaliseringsactiviteiten?

“Wat maakt je een goede docent?” Miek legt enthousiast uit, dat een goede docent niet alleen zijn vakkennis beheerst. “Je moet natuurlijk je gereedschap bij blijven spijkeren, je professionaliseren. Maar je moet ook durven naar elkaar te kijken, samen te praten en te leren. Concreet gezegd, haal dat bij een ander uit zijn hoofd wat bij jouw manier van lesgeven past. Belangstelling hebben voor leerlingen is van wezenlijk belang. En: laat zien naar je leerlingen toe, dat je ook maar een mens bent.”

Opeenbegrijpelijke manier vakkennis overbrengen, is ze mede gaan doen door haar man. “Hij vroeg me hoe ik mijn moeder, met mulo, mijn biochemische promotie uit zou kunnen leggen? Bij mijn proefschrift heb ik toen een samenvatting in lekentaal geschreven. Iets uitleggen met voorbeelden, visualisaties, is voor veel leerlingen belangrijk. Vakcollega’s gebruiken bijvoorbeeld mijn paperclipketting bij het uitbeelden van een moleculaire keten.”

Was u destijds de eerste vrouwelijke docente op Beekvliet?

“Op het vakgebied natuurkunde wel ja,” vertelt Miek, “bij de sectie scheikunde niet. Daar had ik Berni Vervoordeldonk en Ireen Zandvliet als collega’s. Ik ben eerstegraads en gaf op Beekvliet voornamelijk les aan de bovenbouw,” verhaalt de chemica. “Surveilleren in de studiezaal vond ik echter vreselijk. Ik nam dan de rol van ‘krengr’ aan, maar dat stond zo haaks op hoe ik de sfeer in de klas wilde hebben. In de 4^e tot en met de 6^e klas bouw je een band op met je leerlingen. Je wilt een prettige werkzame sfeer hebben in je klas om zo de leerlingen naar een goed eindexamen te begeleiden. Maar ik wilde ook duidelijke regels stellen in de klas,” legt de oud-docente uit. “Zo deed ik altijd meteen de deur van het klaslokaal dicht als de les begon en als je dan te laat was, kon je een briefje halen. Dat was misschien streng, maar wel rechtvaardig met duidelijke regels voor de leerlingen. Ik wilde ook graag de volle 50 minuten van de les benutten, en bovendien kon er ook niet gediscussieerd worden over het te laat komen.” Lachend herinnert Miek Scheffers zich nog een anekdote. “Tijdens de laatste reünie vroeg een oud-leerling “Juf, kunt u nog eens voor de klas op de tafel gaan zitten en boos worden!”

“Oh, ik kon er ook slecht tegen als er een conflict was met een leerling,” gaat Miek verder. “Ik ging dat conflict nooit in de klas aan, maar nam dan de leerling mee naar het kabinet om het rustig uit te praten. Ik stelde dan de vraag “Komt het nog goed tussen ons?” Ik deed alles om een goede, werkzame sfeer met respect voor elkaar in de klas te handhaven.”

Op Beekvliet zette u zich veel in voor de slimmere leerlingen.

“Nou, op Beekvliet was al veel aandacht voor begeleiding van zwakkere leerlingen. Maar de slimme leerlingen hadden, vond ik, ook meer aandacht nodig.”

Vol trots vertelt de bevlogen oud-docente het verhaal van een leerling die allerlei vragen stelde waar de anderen nog lang niet aan toe waren. “Je moet

dan als docent niet boos worden. Ik heb hem gevraagd hoe ik de lessen voor hem interessant kon maken. Nou, hij wilde graag mijn oude studieboeken lezen, die achter in de kast stonden. In de 4^e klas heeft hij meegedaan aan de scheikunde-olympiade met uiteindelijk zelfs een finaleplaats! Het bleef voor mij een uitdaging om voor een leerling verrijking en verdieping aan te bieden. Zo heeft hij voor de scheikundesectie nog een deel van een vakoverstijgende module ontwikkeld, die nu nog gebruikt wordt, en hielp hij andere leerlingen in de les. En nu is hij aan het promoveren!”

Gemeenschappelijke betrokkenheid staat bij u hoog in het vaandel.

“Jazeker,” reageert Miek resoluut. “Dat is mijn andere levensmotto: Je hebt elkaar allemaal nodig! Of je nu ingenieur bent of vuilnisophaler, je kunt niet zonder elkaar. Je moet mensen waarderen op hun talenten die ze hebben.”

“Die gemeenschappelijke betrokkenheid en verantwoordelijkheid kwamen ook terug in mijn manier van lesgeven,” gaat de oud-docente verder. “Ik had bedacht, dat leerlingen zelf van elkaar maar eens een overhoring na moesten kijken. En als ze beiden geen 7 of hoger hadden, zouden ze de overhoring opnieuw moeten maken. Dit leidde soms tot kritiek van de ouders. Maar, je hebt elkaar echt nodig!”

“O, dat is ook nog een leuke anekdote,” lacht Miek. “Aan mijn oudste mocht ik zelf het diploma uitreiken en dan hou je ook een praatje. Ik vertelde toen, dat toen ik in 1983 zwanger was van de oudste, ik op een gegeven moment van die wijde jurken droeg. Achter in de klas zat een meisje, niet zo sterk in natuurkunde, de hele tijd alleen maar naar mijn buik te staren. Na de les riep ik haar bij me en vroeg haar waarom ze zo gefocust was op mijn buik. Ik voelde me er namelijk wat ongemakkelijk door. Nou, antwoordde ze, ik vroeg me af of dat kindje in uw buik zou snappen wat u uitlegt?” Lachend gaat Miek verder, “en natuurlijk ben ik als moeder trots op mijn dochter die met een 10 voor scheikunde slaagde! Maar.... op dat meisje achter in de klas, dat met vreselijk hard werken een zesje behaalde, ben ik ook heel trots!

Zo moet je ook het onderwijs ondersteunend personeel op handen dragen!” zegt Miek. “Zij zijn van wezenlijk belang voor docenten. Ik zou echt geen lessen met practicum hebben kunnen geven zonder de hulp van Jan Quekel (red. amanuensis/ TOA). En zo is het als leerkracht heel belangrijk dat je elkaar aanvult, met elkaar overlegt en naar elkaar kijkt om van te leren. Uiteindelijk allemaal met het doel om ervoor te zorgen, dat je de leerling leert leren.”

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gedeeltelijk gepensioneerde chemica?

“Ik volg kunstgeschiedenis, dat vind ik erg leuk. En natuurlijk kijk ik daarbij veel naar technische aspecten. ’s Winters ski ik waarvoor ik op de borstelbaan in Oss regelmatig train. In de zomer fietsen we veel. Daarnaast doe ik aan fitness, ik ga naar diverse lezingen, ga graag op reis. Weet je dat ik 5 jaar geleden pas voor het

eerst in Rome ben geweest! En ook ontwikkel ik nog steeds graag materiaal voor het onderwijs. En daarmee kom ik op mijn ‘derde dochter’,“ glimlacht Miek. Naast 2 fysieke dochters, heeft de chemica nog een derde kindje, het tijdschrift Chemie Aktueel. “Met een ‘K’, helpt Miek mij. “Tja, ik dateer nog uit de tijd van de postduif.”

Met dit tijdschrift, legt ze uit, kan ze docenten meenemen naar de grenzen van de wetenschap. “Met verschillende scheikundedocenten uit heel Nederland ben ik 26 jaar geleden dat tijdschrift gestart. De context is belangrijk bij het lesgeven van scheikunde. Daar horen opgaven bij die in die context passen. We pakken actuele artikelen en daar maken we vervolgens scheikundige opgaven bij, die docenten in het onderwijs kunnen gebruiken.”

“Weet je, vroeger deelden we met tien scholen een leesmap om uit te putten,” bedenkt de oud-docente zich. “O en wat is internet dan zo geweldig!” roept ze euforisch. “Je kunt zo veel opzoeken. Ik ben altijd bezig met een zoektocht naar wat er in het onderwijs veranderd kan worden. Zo wil ik bijvoorbeeld ook heel graag weten waarom de gebouwen in Salamanca zo geel worden. Daarop heb ik het antwoord nog niet op internet gevonden. Maar gelukkig is er op de TU een wetenschappelijke bibliotheek,” glimlacht Miek.

Welke les kunt u aan de huidige docenten meegeven?

“Plezier in je werk hebben, van je vak houden, je instrumentarium voor het lesgeven en je vakkennis blijven ontwikkelen,” somt Miek op. “Maar ook de manier van overbrengen, visualisatie van abstracte lesstof en menselijk zijn, zijn belangrijk als je voor de klas staat. Soms speel je met de leerlingen een soort spel” legt Miek uit. “Je doet er veel aan om te zorgen dat ze leren. Maar als docent moet je ook een bepaalde afstand houden. Ik hield oudergesprekken ook altijd met de leerling erbij. Ze zijn 16 jaar! Oud genoeg om niet over, maar met ze te praten.”

“Mobiliteit in het onderwijs wordt erg opgehemeld. Ik twijfel of je wel regelmatig van school moet veranderen. Je moet namelijk iets opbouwen. Ik zeg ook altijd tegen de docenten aan wie ik werkcollege geef, dat het zeker vijf jaar duurt voordat je de klappen van de zweep kent en je jouw manier van lesgeven hebt ontwikkeld.”

“De les die ik op de TU altijd meegeef, is: blij nieuwsgierig! Sta open voor wat je van je collega’s kunt meepikken om zelf te groeien in je lesgeven,” besluit de docentencoach.

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“Toch wel het contact met de leerlingen, het werken met jeugd,” mijmert Miek. “En het warme bed dat Beekvliet is: de goede sfeer, het contact met het personeel onderling.”

“Ik heb ook een jaar wiskundeles gegeven aan een brugklas, daarna heb ik deze leerlingen, via klas 2 met natuurkunde, tot de 6^e klas gezien bij scheikunde. Dat

was zo leuk! Normaal zag ik leerlingen pas in de bovenbouw voor het eerst, maar nu dus vanaf het begin. De hele ontwikkeling die die kinderen doormaakten, heb ik kunnen zien. In de onderbouw zijn het jongens tegenover meisjes, maar in de bovenbouw zijn het maatjes geworden. Ik vond het heel bijzonder om dat mee te mogen maken.”

Wat is uw meest memorabele scheikundige proef op Beekvliet?

“Dat is niet één proef,” antwoordt de chemica meteen, “maar de stap dat je ging meten met de computer. Er kwamen sensoren en samen met Jan Quekel heb ik dat opgepakt om in de lessen te integreren.”

Tijdens uw afscheidsles heeft u fruitkaviaar van ranja gemaakt d.m.v. een scheikundige proef. Wilt u het recept met ons delen?

Lachend vertelt de scheikundige dat ze op het idee van dit recept kwam toen haar man een kit “moleculair koken” cadeau kreeg voor 5 december. “Je hebt in ieder geval natriumalginaat, een verdikkingsmiddel zoals gelatine, en calcium, een bestanddeel uit melk, nodig en uiteraard limonadesiroop,” legt de chemica uit. En geheel in haar stijl, schrijft ze het recept in begrijpelijke lektentaal op. “Je mengt de limonadesiroop met water en natriumalginaat. Je vult er een spuit mee. Vanuit een flinke hoogte laat je dan het dikke mengsel uit de spuit vallen. Er vormen zich dan kleine druppels. Als die in het bakje met “calcium”-water vallen, ontstaan er bolletjes met harde schilletjes: het fruitkaviaar!”

En vervolgens licht Miek, zoals het een goed docent betaamt, het scheikundige proces nog toe. “Waardoor ontstaan die schilletjes nu eigenlijk? Het verdikkingsmiddel is een soort lange keten, zoals een lange ketting van paperclips. Het “calcium” fungeert als bruggenbouwer tussen die kettingen. Door de bruggen tussen al die kettingen ontstaat het schilletje. Eet smakelijk!”

Met dank aan Miek Scheffers

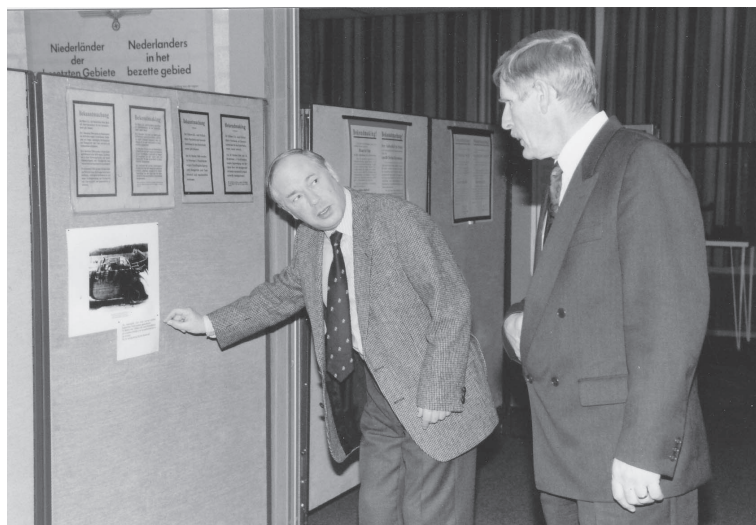
Door Kees Quinten

De tweede jaargang van Tempora Nostra stond in het teken van de eerste grote reünie die op 28 april 1990 plaatsvond met de Gijzelaarstentoonstelling op Beekvliet en een grandioos feest in manege de Aula. In het eerste nummer, dat 32 pagina's telde, leverden een aantal bijzondere oud-leerlingen hun visie op Beekvliet als Seminarie of als Gymnasium. Het decembernummer keek terug op de reünie en op het afscheid van Toon Verdonk, leraar biologie en priester. We laten een zestal personen aan het woord over Beekvliet.

Mgr. Jan Bluijssen opent het nummer met een betoog over de sluiting van het seminarie en de opening van de nieuwe school.

.... Het aantal studenten liep geleidelijk terug, onder meer omdat het verloop groter werd. Deels om die teruggang op te vangen, deels uit ideële overwegingen, (o.a. het doorbreken van een te sterk isolement) werden in 1965 de deuren van Beekvliet opengezet voor externe leerlingen. Van toen af groeide het aantal externen elk jaar, terwijl het aantal internen afnam.

....Op 4 juli 1972 werd het seminarie officieel gesloten. Het seminarie ging dicht; het gymnasium moest blijven. Spoedig na het besluit tot sluiting van het seminarie werd een stichting gymnasium Beekvliet opgericht, die zich met grote ijver inzette voor de voortgang van de school.

Frans Brouns en Jan Roelofs (rechts), mede-organisatoren van de gijzelaarstentoonstelling in 1990.

v.l.n.r.: Jan Lurinks, mgr. Jan Bluysen, Frans Brouns en Ad Smits bekijken het boek 125 jaar Beekvliet van Jan van Rijnsoever.

40

TN 02 15

Graag had ik mij aangesloten bij het streven van deze stichting, maar er deed zich een heel groot probleem voor: in 1970 besliste het onderwijs-departement van de regering, dat geen erkenning zou worden verleend aan de school als zelfstandig gymnasium, als niet tevens de gebouwen waarin de school was gehuisvest, overgingen naar de nieuwe stichting. Maar die gebouwen vormden een onderdeel van een groot complex, dat in zijn geheel zou moeten verkocht kunnen worden om een maximaal bedrag op te leveren. Dat was voor mij als bisschop het moeilijke dilemma. Na jaren van vruchteloos debatteren tussen stichting, bisdom, schoolleiding en ministerie werd door Staatssecretaris Veerman van Onderwijs de patstelling doorbroken na een gesprek met mij en mijn medewerkers op het bisschopshuis in Den Bosch. Tot onze grote vreugde liet hij de eis van overdracht van de betrokken gebouwen vallen. Zo kwam de weg vrij voor de bouw van een nieuwe school voor een door het rijk erkend R.K. gymnasium Beekvliet. Met veel voldoening mocht ik op 12 april 1978 de nieuwbouw van Beekvliet inzegenen.

Jan Roelofs verhaalt over de ochtendstudie:

Een hele zaal vol jongens en meisjes, gebogen over boeken. Er heerst een vredige rust; toch hangt er voortdurend een vaag amorf geluid, samengesteld uit honderden kleine geluidjes van ritselend papier, pengekras, zuchten, kuchjes, voetgeschuifel....Allen zijn verdiept in hun bezigheden, niemand kijkt op; en toch... je sluipt weg, ongezien; je komt even later terug en treft de zaal aan

in geroezemoes, gepraat, gelach. Op geheimzinnige wijze is je vertrek feilloos geregistreerd.

...Orde handhaven in zo'n grote groep is gemakkelijker dan in een klas, hoe paradoxaal het ook lijkt....De ervaring (14 jaar, elke ochtend) leert: Voorkomen is het geheim van surveilleren. Je dient zelf alles te vermijden wat onrust brengt. Niet luidop vermanen, maar naar de onruststoker toelopen en hem fluisterend informeren over de wenselijkheid van ander gedrag. Humor is belangrijk.

...Er zijn er, die kans zien om 50 minuten intensief te studeren, zonder op- of omkijken. Anderen wekken alleen maar de schijn. Allerlei dwanghandelingen manifesteren zich: de een draait eindeloos zijn pen om en om, een ander peutert voortdurend aan zijn oorleletje. Soms valt er eentje van zijn stoel, zo maar. Agenda's worden creatief bewerkt; spiekbriefjes vervaardigd. En het zijn altijd dezelfde, die huiswerk overschrijven van anderen.

Gyula Orban kwam als vluchteling uit Hongarije naar Nederland en naar Beekvliet.

Zes jaar Beekvliet betekent een rijkdom aan ervaringen, belevenissen, uren en dagen van vreugde, van kameraadschap, maar soms ook wel uren en dagen van eenzaamheid, van tegenvallers. Als ik echter terugdenk aan die zes jaren, dan komen toch automatisch "de eerste stappen via die grote voordeur" bij me op. Op 10 november, na de intussen ook in Hongarije gerehabiliteerde opstand van 1956, ben ik als jongen van 14 jaar met mijn ouders gevlucht. In december kwamen wij in Nederland terecht: eerst in een "kamp" en na de kerstdagen in een woning in 's Hertogenbosch. Op 7 januari 1957 reeds werd ik op Beekvliet geplaatst. Het viel niet mee. Eerst moest je het verlies van je familie en vrienden verwerken. En nu moest je – met een Nederlandse woordenkennis van een baby van nauwelijks twee jaar – afscheid nemen van je ouders en je broer om voor de komende maanden te acclimatiseren in een Nederlandse scholengemeenschap. Ondanks de welwillende en goedbedoelde pogingen én van de docenten én van de medeleerlingen om me volledig op te nemen, duurden de maanden die volgden eeuwen!

Ed Wagemakers verbleef van 1960 t/m 1966 op Beekvliet.

Hoe is het toch mogelijk geweest dat reeds enige jaren na 1966, het jaar van vertrek van mijn klas, het klein seminarie Beekvliet heeft opgehouden te bestaan? Het Beekvliet zoals ik dat kende is niet geleidelijk afgetakeld en langzaam gezonken, doch voor mijn gevoel in een fractie van tijd gekapseisd en verdwenen. Bij onze komst in 1960 troffen wij Beekvliet aan in volle bloei. Een instituut dat "altijd" had bestaan en zou blijven bestaan. De figura minora (eerste klas) verdeeld in

vier volle klassen. Een uitgestrekt gebouwencomplex waarvan iedere vierkante meter in gebruik was. Tientallen priesters (in toga) en zusters onder leiding van een regent, econoom en prefect in de weer voor honderden leerlingen. Een klein in zichzelf gekeerd dorp waar je niet buiten kwam (en overigens ook niet buiten mocht).

...Er hing ondefinieerbaar verandering in de lucht maar dat het geestelijk klimaat inmiddels geheel was omgeslagen, werd, althans in mijn herinnering, door niemand onderkend. Het verplichte dagelijkse misbezoek werd afgeschaft. Wij mochten zonder toezicht buiten het hek. Er kwamen leerlingen van buitenaf, waaronder het eerste meisje.

...Bij een toevallig bezoek enige jaren later tijdens mijn studententijd trof ik onverwachts een grotendeels verlaten gebouwencomplex aan.

Maria Lauret constateert dat Beekvliet een culturele revolutie ondergaat.

Beekvliet in die tijd (ik was er van 1968 tot 1974) was op weg van dorpsmentaliteit naar stadse manieren, van seminarie naar gymnasium. Vooral de overgang van jongensgemeenschap naar een grotemensenwereld waarin vrouwen voor konden komen gaf problemen.... Het was voor mij een vreemde wereld, vol raadselachtige ritens en regels. De woorden waren ook vreemd: de jongere internen woonden op (in?) chambrettes, grote en kleine cour werden strikt gescheiden gehouden, en aan vrouwelijke mensen was de toegang tot de zogenaamde kaaihokken, voorbehouden aan de geprivilegieerde oudere studenten, strikt ontzegd.

Maria Lauret (tweede van links) vormde in 1972-1973 met Els van Zon, Miriam Teng, Paul Damen en Gabriel Oostvogel de cabaretgroep Flipperting.

...Er werd trouwens zolang je tot de onderbouw behoorde op je neergekeken. Bepukkeld en al waren de zesdeklassers verre te prefereren boven de meeste van mijn klasgenoten voor wie (evenals voor sommige leraren) het gezelschap van meisjes een onoverkomelijk struikelblok tot normaal gedrag bleek. Altijd opmerkingen, altijd gezeur. Ik was daarom blij toen ik eenmaal drie jaar verder was en zelf mijn vriendjes kon kiezen (ouder en wijzer en van een andere school), met wie het heel gezellig kon zijn in de Engelse tuin. Dat was in de tijd van de oliecrisis, toen Beekvliet bijna een normale school geworden was. Nog steeds kleinschalig, maar met een aan het seminarie overgehouden traditie van buitenschoolse activiteiten werd het toen echt leuk.

Pater Pieter van Heeswijk schrijft vanuit Zuid-Afrika.

Omdat ik als missionaris tussen de Zoeloes werk praat ik nu al jaren alleen die taal. Anderen komen er weinig. Bovendien wordt je leven helemaal gevuld met een heel andere cultuur, gebruiken, familielevens en veel problemen.

...Toch wil ik graag het oude boek open doen. Omdat mijn oudste broer er al was, kende ik Beekvliet al van voor de bezetting. Het maakte een zeer deftige indruk, de hoge trappen, de oude bel, de legendarische Frans, de portier.

...Begin september begon ik in nieuwe stijve schoenen en lange pofbroek in Eersel....Aan tafel merkte ik dat sommige jongens zo bleek voor zich uit starden en niet aten. De volgende dag waren ze er niet meer.

....In de jaren '44 en '45 waren we in Udenhout en iedereen zal zich nog de nacht herinneren dat een vliegende bom juist voor het klooster ontplofte. Weer naar huis, en we kwamen terug na de bevrijding.... Later naar Beekvliet, een echte grote kostschool, 500 jongens.... Er hing een hele aparte heilige sfeer in de oude kapel.... Ik moet ook ophalen de prachtige Missie-avonden, als een Missionaris kwam vertellen over zijn liefde en moeilijkheden in verre landen.... En nu zit ik zelf in dit zware, maar interessante werk.

Beekvliet 1961 – 1968 (deel 2)

Jos Wiltshut

In wat hij zelf noemt “zeer persoonlijke herinneringen, gekleurd door de beslagen bril van het verleden” beschrijft Jos Wiltshut zijn Beekvliettijd. In de voorjaarsuitgave publiceerden we het eerste deel van zijn relaas. Hier volgt het tweede en laatste deel.

door Jos Wiltshut

Een wolk van rook en krijt

Een van de meest kleurrijke figuren was de wiskundeleraar de *Buik*, Van Miert. Hij liep in een toog, waarvan de oorspronkelijk zwarte kleur niet meer te onderscheiden was. Aan die soutane veegde hij zijn bekrijte handen af en ook bij het geheel of gedeeltelijk uitwissen van het bord kwam er veel stof op zijn kleding. Voortdurend veegde hij ook het natte gedeelte van zijn dikke sigaren af. Het leek erop dat hij net zo vaak inhaleerde als op zijn sigaar kauwde. Als hij pratend door de klas liep met zijn imposante gestalte (vandaar de bijnaam) sproeide hij voortdurend een motregen van sigarendeeltjes om zich heen. Hij begon de les met het opsteken van een nieuwe sigaar. Zorgvuldig pelde hij het cellofaan van de sigaar, deponeerde dat in een bakelieten asbak op zijn tafel, joeg met een lucifer het vuur in de sigaar, vaak een of meer steekvlammen uitblazend. Daarna stak hij het cellofaan in brand onder de verzuchting: „Dat kun je doen als je leraar bent.” Vol genoeg blies hij dan grote rookwolken het lokaal in. Zou ik daarom leraar hebben willen worden? Als hij bijzonder goede zin had, ging hij achter in een hoek van het lokaal staan en zong dan hardop Santa Lucia, met een welluidende bariton. Ik zag hem een jaar later over de grote cour lopen. Hij was inmiddels gestopt met lesgeven. Ik herkende hem eerst niet: een niet zo forse man in een keurig grijs pak. Hij was het echt, ontdaan van het schoolse stof.

Bromberen bijten niet

In de Syntaxis (4^e klas) vormden we een onverbreekelijke eenheid. Zelfs als schoolse ‘machthebbers’ het principe van ‘divide et impera’ trachtten toe te passen, liep dat stuk op ons als eenheid. Zelfs als een of meer klasgenoten bij de regent, Toon Ooms, moesten komen, gingen we allen mee. Óf allemaal óf niemand, was ons parool. Ook al kregen we met zijn allen straf. Dat leverde een bepaalde reputatie op, toen we overgingen naar de hoogste afdeling (Poësis en Rhetorica) in de zogeheten Duitse Bouw. Daar zwaaide de *Beer* de scepter. Daarnaast was hij onze leraar Grieks(e poëzie). Voortdurend moesten we van hem bladzijden met Homerische woorden leren uit het boek *Tyrociniium Homericum* of, zoals

hij dat met haast satanisch genoegen noemde: Het Grijs Gevaar. Hoewel ik van vertalen hield en ook van de klassieke cultuur, kreeg ik door toedoen van de Beer een steeds grotere hekel aan Homerus. Het leek wel of heel Homerus volstond met onmogelijke werkwoordvarianties als conjunctivus en optativus in diverse soorten en maten. Ik zal de eerste les nooit vergeten. Hij kwam het lokaal binnen, monsterde ons allen met een doordringende, ja zelfs dreigende blik. Hij wees een aantal leerlingen, waaronder mijn persoon, aan en zei *met grote stelligheid: „Jij en jij en jij en jij en jij zullen geen diploma halen. Daar zorg ik voor.” Aanvankelijk waren we erg onder de indruk. Zo'n optreden waren we niet gewend. Maar allengs namen we zijn uitspraak niet zo erg serieus. We zagen het als een bangmakerij, als een ontgroening voorafgaande aan het examenjaar. „Grommende beren bijten niet,” dachten we. Maar daarin vergisten we ons.

Het bestaan van God

In de Duitse Bouw hadden we praktisch allemaal een studiekamertje of een eigen studeerhoek. Ik zat in een kamertje en daar had ik een draagbare platenspeler: zo een met een rode kunststofdeksel, die de luidspreker bevatte. Ik had een paar singeltjes, onder andere van Françoise Hardy (*“Tous les garçons et les filles de mon âge”*) die ik eindeloos draaide. We waren inmiddels ervaren bewoners van Beekvliet geworden en dachten na over onze toekomst. Vanaf de derde klas wist ik dat ik leraar Nederlands wilde worden. Tijdens een godsdienstles had ik hardop gezegd dat God niet bestond. Waarop de leraar - ik weet niet meer wie - vroeg: „Heb je er desondanks geen bezwaar tegen dat we verder gaan met deze les over het geloof?” Toen in een parallelklas zich nog iemand als atheïst presenteerde, gaf hij die leerling het advies met mij contact op te nemen.

Maaltijdperikelen

We wisten inmiddels allang dat het (warme) eten regelmatig afschuwelijk smaakte. Er ging het gerucht dat de zuster die een speciale kookopleiding gevolgd had, desondanks moest schoonmaken. Om nederigheid te tonen. En een schoonmakende non stond in de keuken aan het hoofd. We hebben leraren weleens *gevraagd of die ook in het internaat aten, maar die reageerden met afschuw op die mogelijkheid: „Natuurlijk niet.” Rabarber werd tot een smerige bruine massa gekookt. Het vreemdste menu bestond uit gekookte aardappelen, gekookte macaroni en roerei in een bleek plasje vocht. Geen ketchup, geen groentes, *tenzij deze aardappelen net als in Frankrijk als groente werden beschouwd. Wat wel op prijs werd gesteld, was erwtensoep, gevolgd door zware appelpannenkoeken. Soms kregen we bij de broodmaaltijd 's avonds broodpap. Toen vonden we dat heerlijk....

Wangedrag?

Eenmaal in mijn 7 jaar durende schoolloopbaan (op het kerstrapport op de Kleine Figuur) heb ik een onvoldoende voor gedrag gekregen. Mijn ouders waren

Opvoering van de musical Oliver Twist

46

daarover geschokt en besloten naar Beekvliet te gaan om te informeren waaraan dat rapportcijfer te wijten was. Het antwoord luidde: „Omdat Jos in de pauzes af en toe leraren aansprak om ze iets te vragen.” Op de vraag of ik dat op een onbeleefde manier deed, werd ontkennend geantwoord. „Maar het hoorde toch niet om leraren dan te storen,” werd daaraan toegevoegd. Mijn ouders maakten duidelijk dat zij zo de onvoldoende voor gedrag eigenlijk onjuist vonden. Begrijpelijk want mijn vader was zelf leraar op een middelbare school in Eindhoven. Er kwamen bij ons veel leraren (collega’s en vooral oud-collega’s uit Semarang en Bandung) over de vloer. Leraren waren dus voor mij geen figuren in een verheven toren. Blijkbaar waren die ivoren torens op Beekvliet nog niet beroerd door de maatschappelijke veranderingen in de jaren zestig.

“Relatie” met Sandra Reemer

De verhouding tussen de leerlingen en de *Beer* bleef gespannen. Weliswaar maakten tal van culturele activiteiten het leven aangenaam, maar er moest ook hard gestudeerd worden. Er waren nog steeds min of meer verplichte studietijden. ’s Morgens vroeg, vóór de lessen (en vóór het ontbijt?) kon je in plaats van studeren ook kiezen voor het bijwonen van de mis. Tussen de middag, na lunch en vrije tijd, was er nog een korte studie. In plaats van die studie mocht je ook in het zwembad van Sint-Michielsgestel gaan zwemmen. Ik liep er vaak heen, zwom een goed half uur en liep weer terug. Ik schijn eens met Sandra Reemer in het water gelegen te hebben maar ik had het niet gemerkt omdat ik mijn bril niet op had. Overigens is de wereld maar klein, want Sandra en

ik hadden twee woonplaatsen gemeen: Bandung. Zij is daar geboren in 1950 en ik ben daar komen wonen in 1952, drie jaar na mijn geboorte in Semarang. Allebei naar Nederland vertrokken in 1958 en dus beiden in Sint-Michiëlsgestel terechtgekomen. Wat het zwemmen betreft; ik haalde vier diploma's maar ben daarmee gestopt toen er steeds meer zwemdiploma's bijkwamen.

Succes op de planken

In mijn laatste jaar (Rhetorica) brachten we de musical Oliver op het podium. Gerard Habraken verzorgde de muziek, Bernard Kroon het decor en andere toneelattributen en ik had de regie in handen. De musical was een groot succes. Ik schrok wel enorm toen bij de eerste opvoering een speler, geheel volgens het script, 'op het dak' sprong. Het dak was gemaakt op een tafel met wieltjes, die, niet in overeenstemming met het script, bij de sprong aan het rollen ging. Gelukkig zonder ernstige gevolgen. Het succes was zodanig dat ons gevraagd werd om er ook buiten Beekvliet mee op te treden. Maar aangezien de examens naderden, bleef het bij een drietal uitvoeringen op school.

Het Griekse gevaar

Hoewel ik een hekel had gekregen aan de Griekse poëzie van Homerus, gold dat niet voor het Griekse proza van de filosoof Plato. Ik vond vertalen leuk en probeerde steeds de beste formulering, het juiste synoniem te vinden om de intentie van de oorspronkelijke tekst over te brengen. De lessen werden gegeven door Jan van Laarhoven. Als we in de les bezig waren met vertalen, keek de leraar regelmatig hoe ik reageerde op de vertaling van klasgenoten. Knikte ik, dan aanvaardde hij de Nederlandse versie. Keek ik ietwat fronsend, dan zei hij: „Ik geloof dat er een betere vertaling mogelijk is.” Mocht er sprake zijn van een foutieve interpretatie van deze situaties, dan moet men aannemen dat ik het zo ervaren heb en nog steeds zo voel. Met Caesar ('De Bello Gallico') en Augustinus ("Sermones") voor het vak Latijn had ik geen probleem. Maar Homerus... Dat lag duidelijk anders. Ik hoorde in gedachten de *Beer* soms triomfantelijk grommen. Zijn tijd zou komen, besefte ik. Maar misschien zou het toch allemaal wel loslopen, hoopte ik. De tijd van de proefexamens was een spannende periode. Vooral voor wiskunde en nog meer voor Griekse poëzie zag ik de toekomst somber in. De proefexamens verliepen redelijk voorspoedig, maar over Grieks had ik geen goed gevoel. En dat was terecht. Want toen de *Beer* het klaslokaal binnenkwam om de uitslag van het proefexamen mee te delen, zagen we een grijns op zijn gezicht. Handenwrijvend stond hij voor de klas. Hij wees naar dezelfde mensen als aan het begin van de vijfde klas en zei: „Ik heb het toch voorspeld. Jullie zullen niet slagen met zulke slechte resultaten voor Grieks.”

Een wiskundige truc

Ik besloot dat het tijd werd voor serieuze maatregelen. Ik ging in op het aanbod van *Smitje* om samen met een aantal anderen in de grote pauze extra les van

hem te krijgen. Het was goed bedoeld van hem, maar ik meen - met de ervaring van nu - dat het weinig nut heeft om datgene wat in de gewone lessen al verteld is, te herhalen in dezelfde bewoordingen. Maar als hij vroeg of we de stof nu begrepen, bevestigden we dat, omdat we het anders zo zielig voor hem vonden. Dan straalde hij...

Tijdens het mondeling (!!) examen wiskunde stond de gecommiteerde, een “deskundige” van buitenaf, voortdurend uit het raam naar buiten te kijken alsof hij geen deel wilde hebben aan wat zulke “domme alfa’s” konden vertellen. We begonnen met stereometrie. Ik kreeg een tekening te zien van een kubus of zoiets, met voor mijn gevoel ontelbaar veel vlakken en hoeken. Ik moest een of andere lijn daarop aanwijzen. Voor mijn gevoel was elke actie van mijn kant een pure gok. Maar toen gebeurde er een wonder. *Smitje* was waarschijnlijk zo gewend aan het feit dat hij ons voortdurend de simpelste dingen moest uitleggen en voordoen (!), zat - daar ben ik volstrekt van overtuigd - volkomen argeloos een verbindingslijn op zijn blad aan te geven. Dus ik nam het “voorstel” over en noemde de letters die erbij hoorden. „Dat is goed,” zei hij, verbaasd opkijkend. Ook bij algebra gebeurde iets soortgelijks. Ik moest en of andere opgave oplossen, al begreep ik absoluut niet wat ik moest doen. Toen vroeg hij: „Welke formule zou je daarbij gebruiken.” En verdomd, hij was die formule al op zijn blad aan het opschrijven, aannemende dat ik zoiets wel zou weten en noemen. En weer nam ik zijn “suggestie” over. Toen ik bij de diploma-uitreiking de regent hoorde zeggen tegen degene die de cijfers op de cijferlijst zou invullen: „Wiltschut, wiskunde een 6,” ontsnapte mij een kreet van verbazing. De regent vroeg: „Vind je dat te weinig?” Integendeel: het was de eerste voldoende die ik in mijn leven voor wiskunde heb gekregen. Iedere affiniteit met wiskunde was vroegtijdig gestopt toen ik hoorde dat twee evenwijdige lijnen elkaar in het oneindige kruisten. Voor een alfa was dit taalkundig onjuist. ‘Evenwijdig’ betekent dat de lijnen voortdurend op dezelfde afstand van elkaar bleven en ‘kruisen’ was daarmee in tegenspraak. En ‘in het oneindige’ voelde als een zeer verre en dus oncontroleerbare uitvlucht aan. Een collega wiskunde later heeft me uitgelegd dat het gewoon een afspraak was onder wiskundigen. Een onzinnige spelregel dus. Over wiskunde was ik na afloop van het examen niet al te wanhopig meer. Een vijfje moest haalbaar zijn. Maar Grieks ...

Een Grieks drama voltooid

Voor Nederlands had ik in het laatste jaar Norbert Smulders, *Bloedje* genoemd om onbekende redenen. Waarom *Kappie* ons geen les gaf, weet ik niet meer. Ik meen dat *Bloedje* hem alleen in de laatste maand van het examenjaar verving. Dat gaf een (klein) probleem. Ik betwijfelde of *Bloedje* mijn examenopstel zou begrijpen en besloot de tekst wat eenvoudiger te houden. Ik weet niet meer welke titel ik had gekozen maar kreeg uiteindelijk een 8 voor het opstel. *Bloedje* zei later tegen mij dat hij het opstel tamelijk moeilijk te begrijpen vond.

Maar er was ook nog dat vervloekte Grieks... Ik begreep dat er welhaast

Black Rose

draconische maatregelen nodig zouden zijn om het mondelinge examen Grieks te overleven. Ik besloot daarom van voren af aan te beginnen. Bij het Griekse alfabet. Daarna volgden alle bladzijden van het Grijsze Gevaar, alle verbuigingen en vervoegingen die we ooit hadden moeten leren. Het beheerste me zodanig dat ik in het Grieks ging dromen. Nachtmeries waarin als door een mitrailleur allerlei Griekse woorden, vormen en verbuigingen op me werden afgevuurd. Badend in het angstzweet werd ik wakker, terwijl de gevreesde dag steeds meer naderbij kwam. Ik trad binnen in de ruimte waar de *Beer* en de onbekende gecommiteerde mij opwachtten. „Zit,” zei de *Beer* kortaf. De toon leek gezet te zijn. De gecommiteerde knikte mij vriendelijk toe. Ik ging zitten en kreeg een stuk Griekse tekst voorgelegd. „Lezen,” luidde de barse uitnodiging van de *Beer*. Nu was daarmee een probleem: ik had geen enkele moeite met ritmisch lezen, maar metrisch lezen was heel iets anders. Ik moest me zo concentreren op het onnatuurlijke staccato van het metrum, dat het nooit goed en soepel klonk. Ik was zo gespannen dat ik van de zenuwen ging stotteren. Al stotterend las ik nu de tekst. Maar er gebeurde alweer een wonder: ik stotterde de tekst nu blijkbaar metrisch. Ik zag het aan het gezicht *van de *Beer*. dat vertrok van woede. „Opnieuw,” snauwde hij. Ik begon opnieuw maar nog steeds metrisch stotterend. „Opnieuw.” Hij gromde er bijna bij. Maar toen greep de gecommiteerde in. „De kandidaat heeft de tekst volgens mij tweemaal goed gelezen. Dat lijkt mij voldoende.” Hoorde ik nu het geknars van tanden? „Vertalen,” beval hij op niet mis te verstane toon. Dat was geen probleem. Zonder moeite vertaalde ik het stuk tekst. Maar weer klonk er een grauw: „Opnieuw”. Dat deed ik, waarbij ik een enkele nuancering in de vertaling aanbracht. Maar weer klonk het: „Opnieuw.” Voordat ik dat kon doen, greep de gecommiteerde weer in. „Ik vond de eerste

vertaling al goed maar bij de twee keer heeft hij er nog wat verfijningen aan toegevoegd. Dat lijkt mij ruim voldoende.” Nu was het gezicht van de *Beer* werkelijk van boosheid verwrongen. Ik begreep daaruit dat het goed ging. En toen kwam het laatste deel. Als een mitrailleur vuurde de *Beer* allerlei woorden en vervoegingen en verbuigingen op me af, in de hoop dat ik daar geen adequate antwoorden op zou hebben. Maar ik raakte in een soort trance. Het was net als in mijn nachtmerries. Zonder nadenken reageerde ik. Zonder aarzelen antwoordde ik. Het gezicht van de *Beer* toonde steeds meer woede. Zonder de gecommiteerde was het slecht met me afgelopen. Eindelijk stopte hij, totaal uitgeput. En ik leek wakker te schrikken uit een vreselijke Griekse droom. Ik kon naar buiten gaan. Later hoorde ik dat er na mijn vertrek ruzie was uitgebroken tussen de *Beer* en de gecommiteerde. De *Beer* stelde het cijfer 4 voor, de gecommiteerde een 8. Het werd uiteindelijk een 7.

Sigaren

We stonden buiten te wachten tot we binnen mochten komen voor de definitieve uitslag. We werden in alfabetische volgorde een voor een binnengeroepen. Plotseling vloog de deur open en we zagen de heer Geboers – de *Peer* – naar buiten hollen. Hij sprintte naar zijn auto, sprong erin en reed met een noodgang weg. „Wat is er aan de hand?” vroegen we ons in angstige spanning af. Later hoorden we wat er gebeurd was. Op een moeilijk moment, dat men moest beslissen of een kandidaat net wel of net niet zou slagen, bleek een van de leden van de examencommissie door zijn sigaren te zijn. Maar niemand had zijn geliefde merk. De voorzitter schorste, op verzoek van de heer Geboers, de vergadering zodat deze de kans kreeg om thuis het juiste merk te halen. Binnen een kwartier was hij terug, waarna alles voorspoedig verliep en wij naar binnen konden.

Beekvliet voorgoed voorbij

Na de diploma-uitreiking liepen mijn ouders en ik door de gang, toen we de *Beer* tegenkwamen. Hij bleef stilstaan en sprak mijn ouders aan. „Sommige leerlingen hebben alleen door geluk hun diploma gehaald,” zei hij een beetje snerend tegen mijn ouders. En hij verdween voorgoed uit mijn leven. „Wat is dat voor een rare man?” zei mijn vader. Ik vertelde hem mijn verhaal. „Word maar nooit zoals hij,” zeiden mijn ouders. Op dat moment was mijn tijd op Beekvliet voorbij. Toen ik 's nachts thuis sliep, ben ik een paar keer naar beneden gegaan om te kijken of ik echt geslaagd was. Gelukkig lag het diploma er als bewijs dat mijn bange dromen bedrog waren.

Nijmegen wachtte, daarna bijna drie jaar lesgeven aan scholen in Eindhoven en Helmond (november 1970 – augustus 1973) en tenslotte in Breda (augustus 1973 – maart 2013).

Riekelt (mijn onbegrijpelijke bijnaam op Beekvliet)

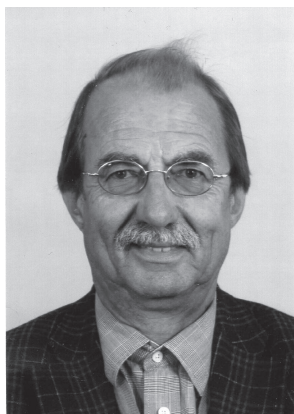
In Memoriam Ben van de Rijdt (1949-2015)

Door Kees Quinten en Peter van Overbruggen

Op 6 juli is Ben van de Rijdt overleden in de leeftijd van 66 jaar. Ben werd geboren in Veghel, als jongste in een gezin van twaalf kinderen. Van 1961 tot 1967 was hij leerling van Gymnasium Beekvliet. Na zijn studie Engelse Taal- en Letterkunde in Nijmegen werkte hij van 1972 tot 1974 als docent Engels op Beekvliet. Daarna was hij gedurende ruim 36 jaar verbonden aan Gymnasium Bernrode, eerst als docent Engels en later gedurende vele jaren als conrector. In die laatste rol was hij o.a. een nauwgezet roostermaker en werd hij ook bouwpastoor van een nieuwe school. Vijf jaar geleden ging hij als “een van de steunpilaren van Bernrode” met vervroegd pensioen.

Al op jonge leeftijd kreeg Ben problemen met zijn nieren. Vanaf 1999 moest hij drie maal per week dialyseren. In 2004 onderging hij een niertransplantatie, maar na 5 jaar was de start van nieuwe dialyse noodzakelijk. De laatste jaren ging zijn gezondheid steeds verder achteruit en een definitief einde werd onvermijdelijk.

Op vrijdag 10 juli is Ben onder grote belangstelling van zijn familie en (onderwijs)vrienden op “Norbertijnse wijze” uitgeleide gedaan en begraven in zijn woonplaats Heeswijk.

Wij zullen Ben in onze herinnering houden als iemand die een enorme werklust bezat en recht op zijn doel afging, met onderkoelde humor. Hij was “zorgzaam, streng maar rechtvaardig” zoals zijn oud-leerlingen memoreerden. Zijn bijnaam ‘Big Ben’, waarmee hij op school bekend was, heeft hij ooit met een knipoog en sympathie gekregen. Deze eretitel zal hem voortaan in ere houden. Die mooie functie geldt ook voor het pad bij de school dat als een blijvende herinnering zijn naam draagt.

Kees Quinten en Peter van Overbruggen zijn klasgenoten van Ben uit examenjaar 1967.

Tjeu van Ras, eindredacteur Tempora Nostra, gaat met pensioen

door Reggie van Genuchten

In juni 2015 ging onze eindredacteur Tjeu van Ras met pensioen als redacteur van het Brabants Dagblad.

Van zijn 42 jaar als redacteur bracht Tjeu er 41 door bij het Brabants Dagblad. Toen hij in 1973 begon werd de krant nog in lood gezet en draaiden de drukmachines nog op volle toeren. Een heel verschil met de digitale versie die je nu via de app op je tablet kunt volgen!

Vraag je aan Tjeu wat hij het leukste of mooiste moment vond uit zijn loopbaan bij het BD, dan geeft hij als antwoord dat hij vooral genoten heeft van de diversiteit in zijn werk: de mogelijkheid om diverse redactionele functies te bekleden waardoor hij veel heeft kunnen zien en leren. Maar ook het lidmaatschap en voorzitterschap van de OR en de mogelijkheid om naar het buitenland te gaan brachten veel voldoening. Nu breekt de tijd aan voor andere dingen. Maar ook daaraan is er bij Tjeu geen gebrek. Op dit moment is hij druk bezig met Beekvliet: betrokken bij de organisatie van de reünie en een taak als mede-corrector van het jubileumboek. Daarnaast neemt hij ook interviews af voor de biografie over Maurice Pirenne, musicus en oud-organist van de Sint-Janskathedraal in 's-Hertogenbosch. Tjeu is lid van de Heemkundekring Zeeland en fervent bas-tubaïst bij een muziekgezelschap in zijn woonplaats. En zeker niet te vergeten: hij is de trotse opa van twee prachtige kleinkinderen! Genoeg te doen dus voor zowel de nabije als de iets verdere toekomst.

Namens mijn mede-redactieleden wens ik Tjeu nog veel werk- (al mag het officieel zo niet meer heten) en levensvreugde toe.

Tjeu van Ras, tijdens het redactie-overleg op zijn laatste werkdag bij het Brabants Dagblad

Verslag jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat, 16 juni 1915

Door Kees Quinten

Aanwezig: de bestuursleden Patrick van Aarle, Dimphy van den Heuvel, Martijn van Hulst, Kees Quinten, Sjef Smolders en lid Norbert Smulders.

Het verslag van de jaarvergadering van 3 juni 2014 werd ongewijzigd vastgesteld. Het financieel verslag van 2014 is wegens tijdgebrek nog niet voorgelegd aan de kascontrolecommissie. Het wordt goedgekeurd, onder voorbehoud van opmerkingen van deze commissie. Netto resulteert er over 2014 een batig saldo van €1850. Met nog te betalen posten over januari 2015 is rekening gehouden. Aan Stichting Beekvliet200 is een voorschot verstrekt van circa 24.000. Verrekening van dit voorschot vindt plaats na de reünie. De contributie blijft gehandhaafd op €15.

Tempora Nostra is in 2014 gedrukt bij drukkerij Rooijmans in Nuenen. De kwaliteit – met name van de foto's – is er duidelijk op vooruit gegaan. In december komt een speciale uitgave, waarin verslag gedaan wordt van de reünie van 3 oktober. Er wordt een offerte gevraagd van de kosten om deze uitgave in kleur te maken.

De activiteiten Van Nunc Meminisse Iuvat in 2014 waren vooral gericht op het 200-jarig bestaan van Beekvliet. Voor de organisatie van de reünie zijn een aantal commissies gevormd: de sponsorcommissie; de commissie website/boek/film; de programmacommissie; de commissie logistiek; de commissie techniek; de communicatiecommissie. In de Koepelvergadering is diverse keren de stand van zaken in de diverse commissies besproken en zijn de besluiten op elkaar afgestemd. Op de website beekvliet200 zijn inmiddels 1446 stamgasten ingeschreven. De productie van het boek – dat via de website besteld kan worden – bevindt zich in zijn eindfase. De voorbereiding van de film is in volle gang. Via de communicatiecommissie zijn een aantal nieuwsbulletins verspreid. En worden berichten via <http://www.facebook.com/beekvliet200> en [Twitter@beekvliet200](https://twitter.com/beekvliet200) verspreid.

Met een aantal bezoeken aan het Bisschoppelijk Archief kregen we een overzicht van het materiaal dat daar over Beekvliet beschikbaar is. De Archiefcommissie heeft dit materiaal op volgorde in tijd geordend. Door twee bezoeken aan Gedenkplaats Haaren kregen we een beeld van het materiaal uit de Gijzelaartijd.

In september 2014 werd het NMI-sporttoernooi georganiseerd. Een gezellig en fanatiek samenzijn met 130 sporters die een programma van volleybal, voetbal en basketbal afwerkten. De dag werd besloten met een barbecue, waar veel oud-Beekvlietverhalen boven tafel kwamen.

Op 15 maart 2015 ontving gymnasium Beekvliet ouders, buurtbewoners en (oud)medewerkers om de festiviteiten rond 200 jaar Beekvliet te openen. Oudleerling Thomas van de Akker hield een bevrogen lezing over zijn werk als tropenarts in Malawi, er werden diverse lessen gegeven en de Scola Cantorum van de Sint-Jan uit Den Bosch presenteerde een aantal muziekstukken van Floris van der Putt.

Op 31 mei werd de Lustrummarkt georganiseerd: een rommel- en boekenmarkt; verkoop van door leerlingen gemaakte kunst en een veiling van schilderijen en artefacten uit de geschiedenis van Beekvliet.

Van 17 t/m 20 juni heeft in Fort Isabella in Vught de toneelvoorstelling Ten Liefde plaats gevonden.

Op woensdag 30 september volgt het officiële gedeelte van de lustumviering en wordt de tentoonstelling 200 jaar Beekvliet geopend. En op zaterdag 3 oktober vind de reünie plaats.

Geboren

Op 6 juni 2015 is geboren Daan, zoon van Jessie en Wim Pelgrim. Jessie is docente klassieke talen op Beekvliet.

Overleden

Op 6 juli is overleden: Ben van de Rijdt, van 1961 tot 1967 leerling van Gymnasium Beekvliet. Van 1972 tot 1974 was hij docent Engels op Beekvliet en daarna aan Gymnasium Bernrode, waar hij later conrector werd. Op vrijdag 10 juli is Ben begraven in zijn woonplaats Heeswijk.

Een In Memoriam staat elders in deze uitgave.

Afscheid

Op woensdag 15 juli 2015 nam Beekvliet afscheid van Gerard van Boekholt, van 1979 tot 2015 werkzaam op Beekvliet als docent Biologie, sinds 1982 decaan en de laatste jaren lid van de schoolleiding. Zie elders in dit nummer voor een verslag van dit afscheid.

Prijzen

Gaëlle Boisset en Marlieke Elsendoor, beiden uit de zesde klas van Beekvliet, hebben met hun profielwerkstuk over humane entomofagie de Van Melsenprijs van de Radbouduniversiteit Nijmegen gewonnen. Het werkstuk gaat over het eten van insecten. Op de Conference for Young Scientists in Izmir Turkije behaalden ze er de gouden medaille mee.

Geert Schulpen, leerling van klas 5 van Gymnasium Beekvliet, heeft tijdens de Internationale Chemie Olympiade in Azerbeidzjan een bronzen medaille behaald. Eerder werd hij derde bij de Nationale Scheikunde Olympiade. Geert werd bovendien ook nog eens winnaar van de nationale Sterrenkunde Olympiade.

Twan Burg (ex 2007) heeft het grootmeesterresultaat schaken behaald.

Hebt u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2015. De kopij daarvoor dient vóór 1 november 2015 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen

Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)

Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4

Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIËLSGESTEL

Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000

Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam : .....

Adres : .....

Postcode : .....

Telefoon : .....

Examenjaar : .....

Rekeningnummer [IBAN] : .....

Plaats en datum : .....

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

